

نیبالی

الدین المختار मनोनीत धर्म

लेखक :
मुहम्मद सलीम साजिद अल-मदनी
सम्पादक :
अबुलकलाम सुलतान मदनी

تأليف:

محمد سليم ساجد المدني

مراجعة:

أبو الكلام سلطان المدني

نیبالی

الدين المختار
मनोनीत धर्म

تأليف:

محمد سليم ساجد المدني

مراجعة:

أبو الكلام سلطان المدني

लेखक :

मुहम्मद सलीम साजिद अल-मदनी

सम्पादक :

अबुलकलाम सुलतान मदनी

बिषय-सूची

المحتويات

शीर्षक	पृ.	الفهارس
सम्पादकीय	5	المقدمة
भूमिका	9	كلمة المؤلف
इस्लामको अर्थ	13	معنى الإسلام
एकेश्वरवाद-तौहीद	16	التوحيد
बहुदेववाद-शिक्र	17	الشرك
हजरत मुहम्मद अन्तिम ईशदूत	20	محمد ﷺ خاتم النبيين
हजरत मुहम्मद साहेबको जीवनी	21	نبذة من حياة النبي ﷺ
हजरत मुहम्मद साहेबको सदाचरण र स्वभाव	21	نبذة من أخلاق النبي ﷺ
हजरत मुहम्मद साहेबको सद्पदेश	25	نبذة من وصايا النبي ﷺ
हजरत मुहम्मद गैर मुस्लिम पुस्तकहरूमा	29	محمد ﷺ في كتب الآخرين
हजरत मुहम्मद ईसाई पुस्तकमा	29	محمد ﷺ في الإنجيل
हजरत मुहम्मद हिन्दू ग्रन्थहरूमा	30	محمد ﷺ في كتب الهندوس
हजरत मुहम्मद विश्वविख्यात विभूतिहरूको दृष्टिमा	37	محمد ﷺ في نظر الأعلام
हजरत मुहम्मद सारा मानवजातिका लागि	39	رسالة محمد ﷺ لكافة الناس
पवित्र कुरआन	41	القرآن الكريم

बिस्मिल्लाहिर्रहमानिर्रहीम सम्पादकीय

संसारमा अनेकौं समुदाय र धर्महरू पाइन्छन् जो एक अर्कोलाई आफ्नो धर्मका शिक्षाहरूबाट परिचित गराउने र आफ्नो धर्मतिर आहवान् गर्ने प्रयास गर्दछन्, जसमध्ये एउटा प्रसिद्ध धर्म इस्लाम पनि हो।

इस्लाम धर्मको यो ठूलो विशेषता हो कि यसको पवित्र ग्रन्थमा यसलाई विश्वव्यापी ठहराइएको छ र अल्लाहले यस धर्मका प्रवक्ता मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) लाई आफ्नो अन्तिम संदेष्टा र प्रलयसम्मका सबै मानिसहरूको लागि मार्गदर्शक घोषित गर्नु भएको छ।

पवित्र कुरआनमा अल्लाहको वाणी छ :

﴿قُلْ يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا﴾ الأعراف:

१०८

अर्थ: हे संदेष्टा ! तपाईं भनिदिनुस् कि हे मानिसहरू! म तिमी सबैको लागि संदेष्टा बनाएर पठाइएको छु। (कुरआन : ७/५८)

इस्लाम धर्मको अतिरिक्त कुनै पनि धर्मको ग्रन्थमा त्यस धर्मलाई विश्वव्यापी ठहराइएको

मानसिहरूका साथ अति राम्रो व्यवहार र प्रेमको साथ बसिरहेका छन्।

तर अफसोसको कुरा यो हो कि एक साथ रहनुको बावजूद हामी एक अर्काको धार्मिक परम्परा र विशेषताहरूबाट अपरिचित छौं, जसले गर्दा कहिलेकाँही आपसमा भेदभाव र साम्प्रदायिकताको नौबत आइ जान्छ, यस कारणले हाम्रा धार्मिक विद्वानहरूले यो आवश्यकता महसूस गर्नु भयो कि आफ्नो देशको राष्ट्रिय भाषामा यस्ता पुस्तकहरू तयार गरियोस् जसबाट नेपालका ती नागरिकहरूलाई पनि यस धर्मका विशेषताहरू र शिक्षाहरूबाट जानकारी प्राप्त होस् जो नेपाली भाषाको अतिरिक्त अरबी र उर्दू भाषाहरू पढ्न सक्दैनन्।

अतः यस उद्देशले केही लेखकहरूले विभिन्न विषयहरूमा कैयौं सा-साना पुस्तकहरू तयार गरे जसमध्ये एउटा अति राम्रो व्यापक र लाभदायक पुस्तक हाम्रो आदणीरय साथी शैख मुहम्मद सलीम साजिद मदनी साहबले लेखनु भएको यो पुस्तक हो जुन तपाईंको हाथमा छ।

उहाँको यो लेख अत्यधिक आदरणीय र उच्च स्तरको लेख हो किन भने उहाँले यस पुस्तकमा इस्लाम धर्मका केही महत्वपूर्ण विशेषताहरूलाई

बिस्मिल्लाहिर्रहमानिर्रहीम

भूमिका

आदरणीय पाठकगण ! आज हमी इतिहास, भूगोल, विज्ञान गणित आदि शिक्षाहरूको अध्ययन गर्दछौं। आलु, काउली, चन्द्र, तारा, लामखुट्टे, झिंगा, इत्यादि सांसारिक वस्तुहरूमाथि शोधकार्य गर्दछौं । तर ईश्वर एउटै हो वा एकभन्दा बढी ? ईश्वरीय शिक्षा के हो ? सत्य धर्म एक हो वा अनेक ? आदि जस्ता धार्मिक विषयहरूको सम्बन्धमा आफूलाई गम्भीर किन पाउँदैनौं?!

प्यारा साथीभाइहरू ! के हमीले यो विचार गरेका छौं कि यस्तो रँगारँग विशाल संसारमा विभिन्न खाल र जातिका जनावरहरू, बोटबिरुवाहरू, अनेकौं रँगरूपमा जन्मिएका विभिन्न भाषामा बोल्ने मानिसहरूबाट सजाइएको यो भूमि र यस भूमिमाथि किल्ला र स्तम्भ जस्ता ठूला ठूला पर्वतहरू, उँचो र सुन्दर हिमाल, तथा त्यसको पेटलाई चिरेर बग्ने खोला र झर्नाहरू आदि , के यी सबै आफैं अस्तित्वमा आएका छन् ? के यी सबै आफैं बनिसकेका छन् ?

यो ताराहरूबाट झिलमिलाइरहेको रमाइलो आकाश, सूर्य र चन्द्रमाको ज्योति, दिन र रातको आवागवन, सम्पूर्ण प्राणीहरूको जीवन र मृत्यु , के

एक अर्को श्लोकमा छ :

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ

دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ﴾ الروم: २०

अर्थ: र उसका निशानीहरूमध्ये यो पनि छ कि आकाश र धरती उसैको आदेशले कायम छन्, अनि जब उसले तिमीहरूलाई आवाज दिनेछ तब तिमीहरू अकस्मात् धरतीबाट निस्कहाल्नेछौ । (कुरआन: ३०/२५)

एक अर्को श्लोकमा छ :

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا

لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ

إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ﴾ فصلت: ३७

अर्थ: र उसका निशानीहरूमध्ये रात र दिन, सूर्य र चन्द्र पनि हुन्, अतः तिमीहरू सूर्य र चन्द्रमालाई न ढोग, बरू उस अल्लाहलाई नै ढोग, जसले यिनीहरूलाई सृष्टि गरेको छ, यदि तिमी उसैको उपासना गर्नेवाला हो ।

(कुरआन: ४१/३७)

प्यारा साथीभाइहरू ! प्रकृतिले सिँगारिएको सुन्दर देश नेपाल सबै जातको साझा फूलबारी हो । तर सयौं वर्षदेखि साथै बस्नुको बावजूद हामी एक अर्काबाट अपरिचित छौं । आपसी प्रेम र सहभा-गिताको लागि

इस्लामको अर्थ

इस्लाम महान् ईश्वर अल्लाहको सामुन्ने आफूलाई विना कुनै शर्त आत्म समर्पनको नाम हो । यो कुनै नौलो धर्म होइन, बरू यो प्राचीनको सर्वप्रथम ईश्वरीय धर्म हो । सम्पूर्ण ईश्वरदूतहरूले आ- आफना समुदायहरूलाई एकेश्वरवाद र इस्लामिक शिक्षातिर नै आह्वान गरेका थिए । पवित्र कुरआनमा छ :

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا

الطَّاغُوتَ﴾ النحل: ३६

अर्थ: र हामीले तपाईंभन्दा पूर्व जति पनि दूत पठाउँ सकेलाई यही आदेश दियौ कि एक अल्लाहलाई पूजा गर र शैतानको पूजाबाट टाढा (बर्चित) बस ।
(कुरआन: १६/३६)

तर केही समयपछि सत्य धर्मका अनुयायीहरूले आ-आफना भावनाले महापुरुषहरू, देवी-देवताहरू र विभिन्न प्रकारका मूर्तिहरूलाई पूजन थाले । पवित्र कुरआनमा स्पष्ट रूपमा यसको बयान आएको छ ।

अतः महान् ईश्वर अल्लाहको प्रसन्नता प्राप्तीको सत्य माध्यम र बाटो मात्र एउटै हो, र त्यो इस्लाम हो । इस्लाम बाहेक कुनै पनि धर्म अल्लाहको नजिक स्वीकृत

बहुदेववाद-शिरक

एक अल्लाह मात्र सृष्टिकर्ता हो, ऊ नै आजीविका प्रदान गर्छ, ऊ नै मृत्यु र जीवन दुवै दिन्छ, कुनै पनि समस्याको समाधान ऊ नै गर्दछ, आकाश र धरतीमा जे जति छन् सबै उसका दास हुन्, तिनीहरू उसको नियन्त्रण र दबावमा छन् । पवित्र कुरआनमा छ :

﴿أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً

فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا

شَجَرَهَا ۚ إِنَّهُ مَعَ اللَّهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ﴾ النمل: ६०

अर्थ : भन त आकाशहरू र धरतीलाई कसले सृष्टि गर्‍यो, कसले आकाशबाट पानी वर्षायो, फेरि त्यसबाट हराभरा बगैचाको सृष्टि गर्‍यो, यो बगैचाका वृक्षहरू उमानु तिम्नो लागि सम्भव थिएन। के अल्लाहको साथमा अरू कोही पूज्य-प्रभु पनि छ ? होइन, बरू तिनीहरू नै सत्यमार्गबाट टाढिदैछन् । (कुरआन:२७/६०)

एक अर्को श्लोकमा छ :

तिमीहरूले धेरै कम नसीहत र शिक्षा हासिल गर्दछौ ।
(कुरआन: २७/६२)

अल्लाह बाहेक अरूलाई पूज्नु , अरूको सामुन्ने
टाउको निहुराउनु इस्लाममा सबभन्दा ठूलो पाप हो ।
पवित्र कुरआनमा छ :

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾

وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿النساء: ११६﴾

अर्थ : निश्चय नै अल्लाहले उसलाई क्षमा गर्ने छैन जो
उसको साथ अरूलाई पनि पूजा गर्छ, यसको सिवाय
जसलाई चाहन्छ क्षमा गरिदिनेछ, जसले अल्लाहको साथ
शिरक गर्नेछ त्यो घोर पथभ्रष्टतामा पर्नेछ ।
(कुरआन: ४/११६)

हजरत मुहम्मद साहेबको जीवनी

अन्तिम ईशदूत हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) को पवित्र जीवनीमाथि संसारका विभिन्न भाषाहरूमा ठूला-ठूला पुस्तकहरू जति अधिक संख्यामा लेखिएका छन् त्यसको उदाहरण संसारको कुनै साहित्यमा पाईदैन।

हजरत मुहम्मदको शुभ जन्म रबीउल अव्वल स. १ आमुलफील, अप्रिल ५७१ ई., अर्थात् बैशाख ६२८ बिक्रमीमा सोमबारको दिन मरुस्थल मक्का नगरको उच्चकोटि वंश कुरैशको प्रतिष्ठित घराना बनू हाशिममा भयो । उहाँको बुवाको नाउँ अब्दुल्लाह र आमाको नाउँ आमिना हो । गर्भमै हुँदा बुवाको देहान्त भइसकेको थियो । ६ वर्षको उमेरमा आमाको पनि देहान्त भैहाल्यो । उपरान्त उहाँको पालन-पोषण उहाँका बाजे अब्दुल मुत्तलिब र उहाँपछि काका अबू तालिबले गर्नु भयो । ४० वर्षको उमेरमा उहाँलाई ईश्वरीय ज्ञान र अन्तिम ईशदूतत्वको ताज प्राप्त भयो ।

हजरत मुहम्मद साहेबको सदाचरण र स्वभाव

अल्लाहका अन्तिम संदेष्टा हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) उत्तम आचरण र सदव्यवहारको सर्वश्रेष्ठ नमुना हुनु हुन्थ्यो । उहाँले

उहाँले सेवक, नोकर एवम् मजदुरका साथ राम्रो व्यवहारको शिक्षा दिनु हुन्थ्यो र भन्नु हुन्थ्यो: तिमीले जे खान्छौ त्यही उनीहरूलाई खुवाऊ, तिमीले जे लाँउछौ त्यही उनीहरूलाई पनि लाउन देऊ र अल्लाहको सृष्टिलाई कष्ट न पुऱ्याऊ ।

उहाँले अल्लाहको मार्गमा जिहाद (धर्म युद्ध) बाहेक कसैमाथि कहिल्यै हात उठाउनु भएन, यस्तै उहाँले कुनै सेवक अथवा महिलामाथि कहिले पनि हात उठाउनु भएन ।

उहाँ जब घरमा बस्नु हुन्थ्यो तब साधारण व्यक्तिहरू जस्तै देखिनु हुन्थ्यो र आफ्ना व्यक्तिगत सम्पूर्ण कार्यहरू स्वयम् गर्नु हुन्थ्यो । आफ्ना च्यातिएका लुगाहरू सिउनु हुन्थ्यो । ऊँट बाँध्नु हुन्थ्यो । बाखीको दूध दुहुनु हुन्थ्यो । जनावरहरूलाई चारा दिनु हुन्थ्यो, उनीहरूप्रति दया राख्नु हुन्थ्यो र उनीहरूका साथ कोमलताको आदेश दिनु हुन्थ्यो ।

उहाँले आफ्नो सेवकलाई कहिल्यै हप्काउनु भएन । उहाँले खानामा कहिले पनि कुनै त्रुटि निकाल्नु भएन । इच्छा भयो भने खाई हाल्नु हुन्थ्यो, भएन भने छाडि दिनु हुन्थ्यो । उहाँले आफ्ना साथीहरूका हालखबर नियमित रूपले लिनु हुन्थ्यो । उहाँहरूलाई आपसी

न कसैको अवगुण बयान गरिन्थ्यो न कसैको प्रतिष्ठालाई आघात पुर्‍याईन्थ्यो ।

उहाँले आफ्ना साथिहरूका साथ हाँस्ने कुरामा हाँस्नु हुन्थ्यो र आश्चर्यजनक कुरामा आश्चर्य व्यक्त गर्नु हुन्थ्यो । उहाँले सतकर्महरूको गुण बयान गर्नु हुन्थ्यो र त्यसलाई सशक्त बनाउनु हुन्थ्यो तथा खराब कुराहरूको खराबी बयान गर्नु हुन्थ्यो र त्यसलाई कमजोर पार्नु हुन्थ्यो । उहाँले मानिसहरूलाई ठूलाको आदर, सम्मान र सानाका साथ दया-प्रेमको व्यवहार गर्नु आदेश दिनु हुन्थ्यो ।

हजरत मुहम्मद साहेबको सदुपदेश

अन्तिम ईशदूत श्री मुहम्मद ज्यू (उहाँमाथि शान्ति होस्) ले आफ्ना अनुयायीहरूलाई ईश्वरीय ग्रन्थ कुरआन बाहेक जुन पवित्र सदुपदेश र पुनीत शिक्षाहरू प्रदान गर्नु भएको छ तिनीलाई हदीस भनिन्छ र ती ठूला-ठूला प्रसिद्ध पुस्तकहरूमा पूर्णरूपले सुरक्षित छन्।

यहाँ हजुरको सदुपदेशको एक झलक पेश गरिन्छ :

❖ प्रत्येक अवस्थामा अल्लाहसंग तर्स र मानिसहरूसंग राम्रो व्यवहार गर । (तिर्मिजी)

❖ अल्लाहसंग तर्स र आफ्ना सन्तानबीच न्याय स्थापित गर । (मुस्लिम)

❖ अन्याय विरुद्ध संघर्ष गर्ने व्यक्ति अल्लाहको प्रिय पात्र हुन्छ, कुनै बहादुरलाई पछाडि दिनु वास्तविक बहादुरी होईन, बहादुरी यो हो कि मानिसले रीसमाथि नियन्त्रण पाओस् । (बुखारी, मुस्लिम)

❖ तिमीहरूमध्ये कोही पनि त्यस बेलासम्म पूर्ण मुस्लिम हुन सक्दैन जबसम्म कि उसले आफ्नो दाजुभाइका लागि त्यही न चाहोस् जुन आफ्नो लागि मनपराउछ । (बुखारी, मुस्लिम)

❖ कसैले तिम्रो पास अमानत (धरौटि, नासो) राख्यो भने उसको अपभोग न गर, यदि कसैले तिम्रो अमानतको दुरुपयोग गर्‍यो भने तिमी उसको साथ दुर्यवहार न गर । (अबू दाऊद)

❖ आफ्नो शरीर, वस्त्र र घर सफा सुगन्ध राख, जब सुतेर उठ् तब सबभन्दा पहिले आफ्ना दुबै हात धोऊ, तिमीलाई के थाहा कि निद्रामा तिम्रा हातहरू कहाँ कहाँ गए । (अबू दाऊद)

❖ तिमीहरूमध्ये सबभन्दा असल त्यो हो जो आफ्नो घरका सदस्यहरूको लागि सबभन्दा असल छ । र म आफ्नो घरका सदस्यहरूको लागि तिमीहरूभन्दा असल छु । (तिर्मिजी)

❖ जनावरहरूमाथि दया गर, उनीहरूको शक्ति भन्दा अधिक काम उनीहरूबाट नलेऊ । (तबरानी, इब्ने हिब्बान)

हजरत मुहम्मद गैर मुस्लिम पुस्तकहरूमा

अन्तिम ईशदूत हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) को आगमनको बारेमा गैर मुस्लिम शास्त्रहरूमा पाईएका मंगल सूचना र भविष्यवाणीहरू स्पष्ट छन् । अल्लाहका सबै दूतहरूले हजरत मुहम्मदको बारेमा भविष्यवाणी गरेका छन्। सम्पूर्ण धर्म ग्रन्थहरूमा उहाँको शुभ चर्चा पाईन्छ। यहाँ संक्षेपमा मात्र क्रिश्चियन र हिन्दू धर्मका पुस्तकहरूबाट केही नमुनाहरू पेश गरिन्छन् ।

हजरत मुहम्मद ईसाई पुस्तकमा

अन्तिम ईशदूत हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) यस संसारमा ईशदूत हजरत ईसु मसीहपछि आउनु भयो । इन्जील युहन्नामा मुहम्मदको आगमनको बारेमा ईसु मसीहले गर्नु भएको भविष्यवाणी यस प्रकार आएको छ :

"आदरणीय ईसुले भन्नु भयो कि म तिमीहरूलाई धेरै कुराहरू बताउने छु तर तिमीहरूमा त्यसलाई सहन

संस्कृतका प्रसिद्ध भारतीय विद्वान पंडित वेद प्रकाश उपाध्यायले आफ्नो किताब "नराशंस र अन्तिम ऋषि" मा उहाँले वेद, पुराण र अन्य हिन्दू ग्रन्थहरूको प्रकाशमा सिद्ध गर्नु भएको छ कि हिन्दू ग्रन्थहरूमा जुन कल्कि अवतारको भविष्यवाणी पाईन्छ त्यो हजारत मुहम्मद नै हुन् जुन आजभन्दा १४२५ वर्ष अघि मक्का नगरमा घोषणा गर्नु भयो कि म अल्लाहको अन्तिम संदेष्टा छु । अल्लाहले मलाई समस्त संसारको मार्ग-दर्शनका लागि अन्तिम दूत बनाएर पठाएको छ ।

कल्कि अवतारको विषयमा यो भविष्यवाणीलाई राम्री बुझ्नको लागि संसारको बारेमा हिन्दू विचारधारालाई सामुन्ने राख्नु जरूरी छ। हिन्दू धर्म गुरुहरूले यस संसारलाई निम्न लिखित चार युगमा विभाजन गरेका छन् :

१- सत्युग २- त्रेतायुग ३- द्वापरयुग ४- कलियुग

हिन्दूहरूको भावना छ कि पहिला तीन युग बिति सकेका छन्। अब हामी चौथो र अन्तिम युग (कलियुग) मा जीवन बिताईरहेका छौं। कल्कि अवतार यसै युगमा अवतरित हुने छन् र उहाँ यस युगका सबभन्दा महान् पुरुष र अन्तिम ईशदूत हुने छन्।

यहाँ उदाहरणको लागि कल्कि अवतारका केही विशेषताहरू संक्षेपमा प्रस्तुत गरिन्छन् :

सोमत्तीको शाब्दिक अनुवाद "आमिना" र विष्णुयशको "अब्दुल्लाह" हुन्छ । र यो सबैलाई थाहा छ कि मुहम्मद साहेबको बुवाको नाम अब्दुल्लाह र उहाँकी आमाको नाउँ आमिना थियो ।

अब्दुल्लाह र विष्णुयश तथा आमिना र सोमत्तीबीच मात्र भाषाको अन्तर हो अर्थमा कुनै अन्तर छैन ।

❖ भागवतपुराण स्कण्ड १२, अध्याय २, श्लोक १८, र कल्किपुराण अध्याय २, श्लोक ४, मा छ कि (कल्कि अवतार "शम्भलग्राम" मा विष्णुयशको घर ब्रह्मण महंतको वंशमा जन्म लिने छ) ।

शम्भलग्रामको अर्थ हो शान्ति वाला सहर वा गाउँ। सम्पूर्ण संसारमा यो विशेषता मात्र "मक्का" लाई प्राप्त छ, जहाँ हजरत मुहम्मद साहेबको जन्म भयो। मक्कालाई अल्लाहले पवित्र कुरआनमा "अलबलदुल अमीन" अर्थात् शान्ति वाला नगर घोषित गरेको छ। मक्कामा कुनै प्रकारको युद्ध, लडाई र कुनै पशु-पंक्षीको सिकार गर्नु अवैध छ।

विष्णुयशको अर्थ हो "ईश्वरको भक्त" यसैलाई अरबी भाषामा "अब्दुल्लाह" भनिन्छ। हजरत मुहम्मद साहेबको बुवाको नाउँ अब्दुल्लाह थियो।

❖ अथर्वेद स्कण्ड २०, अध्याय १२७, श्लोक २, र भागवतपुराण स्कण्ड १२, अध्याय २ श्लोक ९, मा छ कि (कल्कि अवतारको युगमा सवारीमा ऊँट र घोडा तथा युद्धमा तरवारको प्रयोग हुने छ)।

वास्तवमा हजरत मुहम्मद साहेबको समयमा सवारी ऊँट र घोडा नै थियो, तथा युद्धमा तरवार नै प्रयोग गरिन्थ्यो । अतः ऊँट र घोडाको सवारीको जमाना बिति सकेको छ । आज सवारीमा साइकल, मोटरसाइकल, कार, जीप र हवाई जहाज आदिको प्रयोग भइरहेको छ, यस्तै युद्धमा मिजाईल, बारूद, बन्दूक, बम् र लडाकु विमान आदिको प्रयोग गरिन्छ ।

❖ कल्किपुराणमा छ कि (कल्कि अवतार एउटा पहाडको गुफामा गएर परशुरामबाट शिक्षा प्राप्त गर्ने छ) ।

अल्लाहले हजरत मुहम्मदलाई ४० वर्षको उमेरमा मक्का नगरको हिरा पहाडको गुफामा हजरत जिब्रईल (परशुराम) लाई पठाएर ईश्वरीय ज्ञान र दूतत्वको ताजले सम्मानित गर्‍यो ।

❖ कल्किपुराण र भागवतपुराणमा छ कि (कल्कि अवतार मानिसहरूको कष्टले उत्तरतर्फ प्रवास गर्ने छ र फेरि जन्म स्थलमाथि विजय प्राप्त गर्ने छ) ।

हजरत मुहम्मद विश्वविख्यात विभूतिहरूको दृष्टिमा

हिन्दू ग्रन्थहरूमा कल्कि अवतारलाई विश्वजगतका हितकारी, सम्पूर्ण संसारका मार्गदर्शक र महान् ऋषि घोषित गरिएको छ ।

उल्लेखनीय कुरो यो हो कि संसारका प्रसिद्ध विचारक र इतिहासलेखकहरूले स्पष्ट रूपमा यो स्वीकार गरेका छन् कि आजसम्म संसारमा हजरत मुहम्मदभन्दा महान् कुनै व्यक्ति आएको छैन। निस्सन्देह मुहम्मद नै विश्वविख्यात उपदेशक र पुरुषत्तम हुनु हुन्थ्यो। यहाँ उदाहरणको लागि केही इतिहासिक विचारधारा प्रस्तुत छ ।

❖ प्रसिद्ध इतिहासलेखक Jules Masserman ले सप्ताहिक अमेरिकी पत्रिका (Times) मा निर्णय गर्नु भएको छ कि सम्पूर्ण युगहरूका महानतम नायक हजरत मुहम्मद थिए, जुनमा तीन श्रेणीहरूका सबै विशेषताहरू उपलब्ध थिए । उनीभन्दा दोस्रो नम्बरमा हजरत मूसाले यी सबै काम गरे ।

❖ प्रसिद्ध अमेरिकी वैज्ञानिक तथा इतिहासलेखक Michal H. Hart ले आफू ईसाई हुनको बावजुद आफ्नो पुस्तक (The Greatest 100 in history) मा आफ्नो सूचि

संदेष्टा र मार्गदर्शक हुन्, जसको पूर्ण जीवन खुल्ला किताबको समान स्पष्ट छ । उहाँको जीवनको कुनै कोण आँखाबाट लिप्त छैन । जसले मुहम्मदमाथि कुनै प्रकारको आरोप लगाउँ छ, निस्सन्देह उ महा मूर्ख र बहुलाहा छ ।

हजरत मुहम्मद सारा मानवजातिका लागि

उपर्युक्त धर्मशास्त्र र ईतिहासिक प्रमाणहरूबाट सिद्ध भैहाल्यो कि हजरत मुहम्मद सल्लल्लाहु अलैहि व सल्लम नै संसारका महान् नायक, उत्तम संदेष्टा, कल्कि अवतार तथा अन्तिम ईशदूत हुन् । उहाँमाथि ईशदूतत्वको सिलसिला समाप्त भैसक्यो । अब उहाँपछि कुनै ईशदूत आउने छैन ।

हजरत मुहम्मद सल्लल्लाहु अलैहि व सल्लमको दूतत्व कुनै खास समुदायको लागि होइन बरू सारा मानवजातिका लागि हो । हजरत मुहम्मद सल्लल्लाहु अलैहि व सल्लमले भन्नु भयोः म अल्लाहको तर्फबाट संसारको मार्गदर्शक नियुक्त गरिएको छु। म मार्ग दर्शनको कुनै प्रतिफल तिमीहरूबाट चाहन्ना मेरो, कुरा सुन र मेरो आज्ञाको पालन गर ।

القرآن الكريم
آخر الكتب السماوية

पवित्र कुरआन
अन्तिम ईश्वरीय ग्रन्थ

ईश्वरीय ग्रन्थको नमुना

अल्लाहले समस्त मानवजातिलाई सोझो बाटोतिर डोऱ्याउनका लागि कतिपय पवित्र पुस्तकहरू आफ्ना संदेशबाहकहरूमाथि अवतरण गर्नु भयो तर तीमध्ये निम्न लिखित मात्र चारवटा ग्रन्थहरूको वर्णन पवित्र कुरआनमा पाइन्छ ।

१-सोहोफे इब्राहीमः यो ग्रन्थ अल्लाहले आफ्ना संदेष्टा हजरत इब्राहीम (अलैहिस्सलाम : वहाँमाथि शान्ति होस्) प्रति अवतरण गर्नु भयो, तर केही समयपछि यो ग्रन्थ रद्द भयो ।

२-तौरातः यो पवित्र ग्रन्थ, अल्लाहले आफ्ना संदेष्टा हजरत मूसा (अलैहिस्सलामः वहाँमाथि शान्ति होस्) माथि अवतरण गर्नु भयो । हजरत मूसा (अलैहिस्सलामः वहाँमाथि शान्ति होस्) का अनुयायीहरूको लापरवाही र त्यसमा हेरफेरले गर्दा यो पवित्र पुस्तक रद्द हुन गयो ।

३-जबूरः यो पवित्र पुस्तक अल्लाहले आफ्ना ईशदूत हजरत दाऊद (अलैहिस्सलामः वहाँमाथि शान्ति होस्) प्रति अवतरण गर्नुभयो। वहाँका अनुयायीहरूले दिन प्रतिदिन यसमा निर्धारित शिक्षाहरूलाई बिर्सन थाले र

कुरआन पूर्णरूपले सुरक्षित छ

पवित्र कुरआनभन्दा अधिका सबै ईश्वरीय ग्रन्थहरूमा मानिसहरूले परिवर्तन गरेका छन्। कुनै पनि ईश्वरीय पुस्तक आफ्नो असलीरूप र अवतरित गरिएको भाषामा उपस्थित छैन। ईश्वरीय ग्रन्थहरूमध्ये मात्र पवित्र पुस्तक कुरआन नै हो जुन समस्त संसारमा आफ्नो असली भाषा र शुद्ध अवस्थामा सुरक्षित रही उपस्थित छ। कुरआनका शब्द र अर्थ सबै अल्लाहका तर्फबाट हुन्, ती परिपूर्ण छन्। ठूला ठूला बिद्वमानहरू र धार्मिक गुरुहरूलाई पनि कुरआनको एक शब्द र एक अक्षर पनि संशोधन गर्ने अधिकार छैन । कुरआनको सुरक्षाको जिम्मा अल्लाहले स्वयं लिनु भएको छ । अल्लाहको वाणी छ :

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴾ الحجر : १

अर्थ: निस्सन्देह यस पवित्र पुस्तकलाई हामीले अवतरण गरेकाछौं र हामीले नै यसको सुरक्षा गर्नेछौं। (कुरआन: १५/९)

पवित्र कुरआनको सुरक्षाको अन्तर्गत सारा संसारका मुस्लिम समुदायमा कुरआनलाई कंठस्थ गर्ने चलन छ । यस शुभ कामका लागि विश्वमा कतिपय इस्लामिक पाठशालाहरू स्थापित छन् जहाँ कुरआन

मानिसहरू मध्ये सबभन्दा सम्मानित उ ब्यक्ति हो जो सबभन्दा अधिक अल्लाहसंग तर्सन्छ ।

कुरआन अनुसार यस सृष्टिका स्रष्टा एक मात्र छ, जो सधैदेखि छ र सधै रहने छ। उसको न कोही पिता छ न पुत्र छ । न प्रभुत्वमा कोही उसको साझेदार एवम् साथी छ । सृष्टिको रचना एवम् उत्पत्ति, संसारको ब्यवस्था एवम् संचालन, पृथ्वी र आकाशको प्रभुत्व उसैको हातमा छ। उसलाई कुनै पनि वस्तुको आवश्यकता छैन र उसमाथि कसैको आदेश पनि चल्दैन।

अल्लाह न कसैको शरीरमा ओर्लन्छ न कसैको रूप धारण गर्दछ । न उसको कुनै अवतार हुन्छ । उ कुनै क्षेत्र र दिशामा सीमित छैन । उसले जो चाहन्छ त्यो भइहाल्छ जे चाहदैन त्यो कहिल्यै हुँदैन ।

कुरआनमा कुनै पनि आकाशिय ग्रह, सूर्य, चन्द्रमा, ढुंगा, पत्थर, बोट बिरूवा, नदी नाला, गाई गोरू एवम् मूर्ति आदिको पूजालाई महा पाप र अधर्म मानिएको छ । एकेश्वरवादीहरूको ठेगाना स्वर्ग तथा बहुदेववादीहरूको ठेगाना नरक घोषित गरिएको छ ।

अल्लाहको किताब हो जो कुनै विशेष भु-भाग वा जातिको लागि होइन बरू हावा, पानी, प्रकाश जस्तै सम्पूर्ण मानव समुदायको लागि हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले मैले ठानेको थिएँ कि इस्लामको अर्थ तरवारको लडाई, बर्बरता र रक्तपात हो । तर कुरआन पढेर ज्ञात भयो कि इस्लाम एक ईश्वरमा सच्चा-पक्का आस्था, विश्वास र त्यसको आज्ञाको परिपालनको नाम हो। इस्लामको अर्थ शान्ति र समर्पण हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले मैले ठानेको थिएँ कि मुसलमानको अर्थ कटुता, कट्टरता र क्रुरता हो । तर, कुरआन पढेर लाग्यो कि मुसलमानको अर्थ परस्परको सहयोग, सादापन र विनम्रता हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म सम्झन्थेँ कि कुरआनको अर्थ संकीर्णता, भेदभाव र झुट हो । तर, कुरआन पढी ज्ञात भयो कि कुरआनको अर्थ सत्य, सम्मान, समानता र मानवकल्याण हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म सम्झन्थेँ कि धर्म एक कुठित एवम् स्कीर्ण धारणा हो, अन्धविश्वास एवम् निर्मूल विचारहरूको योग हो। तर, कुरआन पढी थाहा भयो कि धर्म ईश्वरीय मान्यताहरू, शिक्षाहरू र

कुरआन पढ़ेपछि एक कटु सत्य पनि मेरो सामुन्ने आयो कि शताब्दियौ पहिले जुन मुसलमान सम्राट भारत आएका थिए तिनले वास्तविक इस्लाम साथमा ल्याएका थिएनन् र आज जुन मुस्लिम समुदाय हाम्रा सामुन्ने छ त्यो स्वयम् पनि इस्लामको आदर्शको अनुरूप छैन ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म सम्झन्थें कि सृष्टिको बागडोर अनेक देवी देवताहरूको अधिपत्यमा छ। अलग अलग भूभागमा रहने विभिन्न जातिहरूको अलग अलग देवीदेवता वा भगवान हुन्छन् । तर, कुरआन पढेर मैले थाहा पाएँ कि सम्पूर्ण ब्रहमाण्डको बागडोर एक मात्र नियामक (संचालक) शक्तिको हातमा छ जो सम्पूर्ण सृष्टिको रचयिता, संचालक, मार्गदर्शक एवम् नियन्त्रक हो । र उही एक मात्र उपास्य पनि हो, उसका अतिरिक्त कोही पनि उपास्य छैन ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म सम्झन्थें कि यो सृष्टि सदा जारी रहने छ, सिलसिला कहिल्यै समाप्त हुने छैन। तर, कुरआन पढेर ज्ञात भयो कि यस सृष्टिका अन्त हुनेछ। मृत्यु जीवनको अन्त होइन अपितु पारलौकिक जीवन पनि हो। हामी अपना प्रत्येक कर्तव्यका लागि ईश्वरप्रति उत्तरदायी छौं। यस कारणले हामीलाई

मात्र सीमित छैन, अपितु पूर्णरूपले अनुकरणीय छ ।
कुरआनका सबै अनुदेशहरू वैज्ञानिक छन्, तर्क र
विवेकमा आधारित छन् ।

कुरआनका केही मुख्य तत्त्व यी हुन् :

१. कुरआनका सबै शिक्षाहरू एकता,
एकात्मकता, समता र सार्वभौमिकतामा आधारित छन् ।
सबैको उपास्य एक छ। सबैको धर्म एक छ । सत्य एक
छ । लक्ष्य एक छ । मानव जाति एक छ।

२. कुरआन ऊंचनीच, जाति रंग, नस्ल आदिको
भेद-भावलाई - जरोबाटै नष्ट गर्दछ जसका कारण
संसारमा सबभन्दा बढी रक्तपात भयो ।

३. कुरआन सम्राज्यवाद, संकीर्ण राष्ट्रवाद
(Narrow Nationalism) र पुरोहितवादको अन्त गर्दछ,
जुन अन्याय र अत्याचारको चरम सीमा हो ।

४. कुरआन धार्मिक एकाधिकारको अन्त गर्दछ ।
इस्लाममा पेशेवर धार्मिक वर्गको कुनै अस्तित्व छैन ।

५. कुरआन मानव चाहनाको हनन् गर्दैन। नांगो
बस्ने, भोको रहने, र इच्छालाई दबाएर जिउने शिक्षा
दिदैन ।

الإسلام دين الرحمة والأمان

इस्लाम

दया र शान्तिको धर्म

फैलिरहेको मुस्लिम संख्यालाई आफना आँखाले शत्रुताको कारण हेर्ने सक्दैनन् । तिनीहरूको भावना मुस्लिमहरूलाई लुप्त पार्नु हो, तसर्थ तिनीहरू कुनै न कुनै बहानाले कतिपय मुलुकहरूमा निर्दोष मुस्लिमहरूलाई सामोहिक हत्या गरीरहेका छन् वा आफना मित्रहरूद्वारा मुस्लिमहरूलाई कत्तल गराइरहेका छन् । यो कुरा मेडियासंग सम्पर्क राख्ने सबै बुद्धीजीविलाई थाहा नै छ ।

इस्लाम सम्पूर्ण प्राचीन ईश्वरीय धर्महरूको अन्तिम एवम् नवीन संस्करण हो । इस्लाम “सलाम” धातुबाट बनेको एउटा अर्बिक शब्द हो, जसको अर्थ नै शान्ति, सुरक्षा र आत्म समर्पण हो । यस्तै भेटघाट र मुलाकातको समय मुस्लिमहरू एक अर्कालाई “अस्सलामो अलैकुम व रहमतुल्लाहे व बरकातोहु ” भन्दछन्, जसको अर्थ हो “ तपाईंमाथि ईश्वरको दया, कृपा र शान्ति होस्” ।

इस्लामको उद्देश्य संसारबाट कटुता, कट्टरता, क्रुरता, अत्याचार, बर्बरता, रक्तपात, जातीय भेदभाव, आदि जस्ता अन्याय र अत्याचारको चरम सीमालाई समाप्त गरी पूरै संसारमा एकता, समानता, शान्ति, परस्परको सहयोग, सादापन, विनम्रता, सत्यता, सम्मान र मानवकल्याणको स्थापना गर्नु हो ।

मानवीय प्रतिष्ठाको सुरक्षा

इस्लामले इज्जत, प्रतिष्ठा र नश्लको सुरक्षाको लागि व्यभिचार र समलिङ्गीलाई हराम (वर्जित) ठहराएको छ र यस्ता गर्नेहरूका लागि कडाभन्दा कडा सजाय राखेको छ ।

इस्लामले बुद्धि, प्राण, संपत्ति तथा मानवीय सम्मान र मर्यादाको सुरक्षाका लागि आत्महत्या गर्नु, दारु-रक्सी खानु, जुवा खेलनु, चोरी र लुटमार गर्नु आदिलाई अवैध र हराम ठहराउँदै यसको लागि सख्त सजाय राखेको छ ।

इस्लाम यस्तो समुदाय बनाउन चाहन्छ कि जसबाट सारा संसारमा दया र प्रेमको प्रकाश फैलियोस्। आपसको विरोधभास, झगडा र घृणा समाप्त होस् तथा सारा संसारलाई जीवनको सही लक्ष्य थाहा हुन सकोस् ।

शान्ति र सुरक्षा

इस्लामले शान्ति र सुरक्षामाथि धेरै बल दिएको छ, उग्रवाद र आतंकवादको घोर निन्दा गरेको छ तथा आतंकवादीहरूको लागि कठोर सजाय राखेको छ ।

अर्थ: जब जब तिनीहरू युद्धको आगोलाई भड़काउँछन् भने अल्लाहले त्यसलाई निभाउछन् अनि तिनीहरू धरतीमा आतंक र उपद्रव उत्पन्न गर्न चाहन्छन् परन्तु अल्लाह आतंकवादीहरूलाई मन पराउँदैनन्। (कुरआन: ५/६४)

एक श्लोकमा अल्लाहको वाणी छ :

﴿مِنْ أَجْلِ ذَٰلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ
نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ
النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ
جَمِيعًا﴾ المائدة: ३२

अर्थ: यसैले गर्दा हामीले इस्राईलका सन्तानहरूका लागि यो आदेश लेखिदिएका थियौं कि जसले पनि कुनै निर्दोष व्यक्तिको हत्या गर्छ भने मानौं कि उसले सारा मानवजातिलाई हत्या गरिदियो, र जसले एक व्यक्तिको पनि ज्यान बचायो भने मानौं कि उसले सम्पूर्ण मानवजातिलाई नै जीवन दियो। (कुरआन: ५/३२)

अल्लाहको कथन छ :

मच्छाउन अनि खेतीबारी र मानव जातिलाई विनाश पार्न सक्रिय रहन्छ, तर अल्लाहले उपद्रव र आतंकलाई पसंद गर्दैन। (कुरआन: २/२०४, २०५)

अल्लाहको महावाणी छ :

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾﴾ البقرة: ١١ - ١٢

अर्थ: जब तिनीहरूसित भनिन्छ कि धरतीमाथि बिगाड उत्पन्न न गर, तब तिनीहरू भन्छन् कि हामीहरू त मात्र सुधारक हौं । सावधान! वास्तवमा तिनीहरू नै आतंकवादी हुन्, तर तिनीहरू सोचबिचार गर्दैनन् । (कुरआन : २/११, १२)

अल्लाहले आतंकवादीहरूको दण्ड र सजायको घोषणा गर्दै भन्नु भएको छ :

﴿إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ

इस्लाम धर्म नै मौलिक धर्म हो

(मालिक राम)

“ पवित्र कुरआनमा जिन्न र मनुष्यहरूलाई सृष्टि गर्नुको र उनीहरूको जिन्दगीको उद्देश्य यो बताइएको छ कि उनीहरू अल्लाहका सत्यवादी र उपासना गर्ने भक्त हुन् ।

जब सृष्टिको रचनाको कारण र उद्देश्य नै यही हुन्छ भने यो कसरी सोचन सकिन्छ कि अल्लाहले आफ्ना भक्तहरूका लागि एक लक्ष्य तयार गरिदियो र त्यससम्म पुग्ने कुनै मार्ग बताएन, न कोही त्यस मार्गसम्म बताउने व्यक्ति नै पैदा गरिएन ? यिनै सन्देहहरूलाई यसरी दूर गर्‍यो “ हामी सम्म पुग्ने मार्ग इस्लाम कहलाउँछ ” ।

मुसलमान त्यो हो जो नदेखीकनै अल्लाहमाथि विश्वास गर्छ र उसको भक्ति गर्छ । आफ्नो मानसिक, नैतिक, आत्मिक तथा अन्य क्षमताहरूलाई जुन अल्लाहले उसलाई प्रदान गरेको छ उसको र उसका अन्य भक्तहरूको लागि खर्च गर्दछ । यति मात्र होइन उसको यस कुरामा पनि विश्वास छ कि शुरूदेखि नै अल्लाहले भक्तहरूको मार्गदर्शनका लागि नबीहरू (दूत) पठायो र उनीहरूमाथि वह्य (आफ्नो वाणी) अवतरण

अल्लाहको वह्य (प्रकाशना) र इल्हाम (वह्यद्वारा प्राप्त हुने ज्ञान)को प्रकाशमा विभिन्न जातिहरूको मार्गदर्शन गरिरहे ।

प्रत्येक नबी आफ्नो जातिमा सबभन्दा पहिले आफ्नो नबुवत (दूतत्व) को सच्चाइ र अल्लाहको मार्गदर्शन सत्य हुने कुरामा ईमान ल्याउँछ । अर्को शब्दमा ऊ सबभन्दा पहिले मुस्लिम हुन्छ । मानौं त्यो एक नमूना हो इस्लाम, इस्लामीय शिक्षा र त्यसलाई व्यावहारिक रूप दिनुको । अरू: मानिसहरू उसको मार्गमा हिंड्छन् । यही उसको अनुयायी (उम्मत) कहलाउँछन् ।

अरू: स्पष्ट छ कि इस्लाम, मुस्लिम, नबी, रसूल, वह्य आदि अरबी भाषाका शब्दहरू हुन् र हरेक ठाउँमा यी शब्दहरूको लागि यही (पारि-भाषिक शब्दावली) प्रचलनमा रहेन होला । कुनै न कुनै चरणमा संसारमा विभिन्न भाषाहरूको चलन रहदै आएको छ । जुन देश वा जातिमा कोही नबी (संदेष्टा) आयो त्यसमाथि अवतरण हुने वह्य (प्रकाशना) पनि त्यसै जातिको भाषामा नै होला ताकि उसले सर्वसाधारणलाई सत्यमार्ग देखाउन सकोस् ।

यसबाट यो ज्ञात हुन्छ कि यो वह्य केवल अरबीमा हुन सक्दैन । यस्तो हो भने यसबाट त नबीको

गर्जन, हरेक चीजको कुनै न कुनै देवी वा देवता थियो। तिनीहरूका लागि मूर्ति बनाइयो र तिनीहरूका लागि विशेष मन्दिरहरूको निर्माण गरियो, जहाँ तिनीहरूको पूजा हुन्थ्यो र तिनीहरूलाई प्रसन्न राख्नका लागि विभिन्न भोग चढाइन्थ्यो। चीन र जापानमा मरेका बुजुर्कहरूको पूजा हुने गर्थ्यो । अन्य ठाउँहरूको पनि यही अवस्था थियो ।

यस सम्बन्धमा सबभन्दा अफसोसको कुरा यो हो कि धेरै जाति-समुदायहरूले ती नबी (संदेष्टा) हरूलाई नै पूज्यको दर्जा दिए जसले उनिहरूलाई आफ्नो पालनकर्ता र स्रष्टातर्फ डाक्न आएका थिए । आफ्नो दर्जाको हिसाबले उनिहरूको उदाहरणीय जीवनमाथि शंका हुनै सक्दैन । उनीहरूमाथि अल्लाहको विशेष कृपा हुने गर्दछ। उनीहरू पापबाट चोखो हुन्छन् । यही कुरा उनीहरूका अनुयायीहरूले बुझ्न सकेनन् । यिनीहरूले सोचे कि नबीहरू हामी जस्तै सर्वसाधारण मनुष्य हुनै सक्दैनन् , अन्यथा उनीहरूमा पनि त्यही कमजोरीहरू हुनुपर्थ्यो जो हामीमा छन् ।

मानवीय जीवनको उद्देश्य यो हो कि उसले अल्लाहको भक्ति गरोस् र भक्तिको नतिजामा हुनु यो पर्थ्यो कि जहाँसम्म हुन सक्छ मान्छेले आफूलाई अल्लाहका विशेषताहरूका प्रदर्शक बनाओस् ।

जस्तो कि भारतमा अवतार वा देवता, ईसा मसीहलाई खुदाको पुत्र बनाउनु त्यो पनि एकल पुत्र । अर्थात् यो स्थिति यति धेरै पटक दोहोरिसकेको थियो कि भविष्यमा पनि यो दोहोरिने विश्वास गरिन्थ्यो । यस कारणले यस कुराको जरुरी थियो कि यस आशंकालाई सदाका लागि समाप्त गरियोस् ।

तसर्थ इस्लामले आफ्नो सिद्धान्तमा यस कुरालाई रोक्न थाल्यो । विरोधीहरू आलोचना गर्दछन् कि स्वयम् इस्लामी सिद्धान्तमा शिर्क (अल्लाहको सामर्थ्य र विशेषतामा कसैलाई शरीक गरिने काम) छ । एक कलमकार लेख्दछन् :

“ जब मुहम्मद (स.) संसारमा हुनुहुन्थ्यो तब उहाँको आदर सत्कार हामीमाथि अनिवार्य थियो । तर आज मुसलमानहरूले आफ्नो कलेमा (इस्लाम धर्म स्वीकार गर्न मानिने वचन) मा मुहम्मद (स.) लाई पनि शामिल गरी राखेका छन् । जबकि हामी यो भन्दछौं कि मुहम्मद (स.) हाम्रो रसूल (सन्देशवाहक) हो र यस वाक्यलाई अल्लाहको कलेमाका साथ मिलाइदिन्छन् तब मुहम्मद (स.) ले हाम्रो कुरा सुन्दैनन् । अल्लाहको कल्पनाका साथ मुहम्मद (स.) को कल्पना त्यसैबेला हाम्रो सामुन्ने आउँछ त फेरि तौहीद (अद्वैतवाद) कहाँ

यसको जरूरत जस्तो कि माथि बयान भएको छ, यस कारणले पर्न गयो कि बितेको समयमा कैयौं पटक यस्तो तीतो पीरो अनुभव भइसकेको थियो कि उनका अनुयायीहरूले समयका साथ साथ आफ्ना नबीहरूलाई नै पूज्य बनाए ।

अरू: इस्लामी कलेमाको उद्देश्य यो थियो कि कहीं मुसलमान पनि पहिलेका उम्मत (अनुयायी) हरू जस्तै आफ्नो नबीलाई पूजनीय न बनाइहालून् । यो विशुद्ध तौहीद (अद्वैतवाद) को घोषणा हो । यो पढ्ने व्यक्तिले यो निश्चय गर्दछ कि आजदेखि म अल्लाह बाहेक अरूको उपासना गर्दिन ” । (साभार-कान्ति)

इस्लाम ईश्वरीय धर्म हो जो कुनै विशेष भु-भाग वा जातिको लागि होइन बरू हावा, पानी, प्रकाश जस्तै सम्पूर्ण मानव समुदायको लागि हो । संसारका विभिन्न समुदायका ठूला ठूला बिचारकहरू, चिकित्सकहरू वैज्ञानिकहरू र खेलाडीहरूले इस्लामी शिक्षालाई अध्ययन गरी इस्लामलाई स्वीकार गरेका छन् ।

आज संसारका प्रत्येक मुलुकहरूमा इस्लाम तीव्र गतिमा फैलिरहेको छ । अमेरिका र वेलायतमा मुस्लिमहरूको जनसंख्या लाखको सीमा नाघेर करोडको सीमा नजिक पुग्न थालेको छ । जसमा नव मुस्लिमहरूको पनि ठूलो संख्या सामेल छ । ब्रिटेन र अमेरिकामा दर्जनौं गिर्जाघरहरू विरानो भइसकेका छन् । एक रिपोर्ट अनुसार केवल अमेरिकाका जेलखानाहरूमा प्रत्येक वर्ष लगभग ८५०० कैदीहरू इस्लाममा प्रवेश गर्छन् । वास्तविकता यो हो कि अब अमेरिकामा प्रोटेस्टेन्ट क्रिस्तान सम्प्रदायपछि इस्लामले देशको दोस्रो ठूलो धर्मको स्थान लिइसकेको छ ।

रुसमा मुस्लिमहरूको जनसंख्या दुई करोडभन्दा बढी भइसकेको छ । स्वीडेनमा १९९९ ईस्वीमा मात्र एक वर्षमा एक हजारभन्दा बढी नागरिकहरूले इस्लाम स्वीकार गरेका थिए । त्यहाँ मुस्लिमहरूको जनसंख्या

इस्लाम नारी र पुरुषमा अस्वाभाविक भेदभाव गर्दैन बरू ती शोषकहरूबाट उनीहरूलाई मुक्ति दिलाउँछ जुन उनीहरू पतिलाई परमेश्वर मानेर सहन गर्दै आइरहेका थिए ।

इस्लामले महिलाहरूलाई पूर्ण स्वतंत्रा प्रदान गरेकोछ, पत्नीको खर्चबर्च, लत्ताकपडा, खानपान र सम्पूर्ण आवश्यकतालाई पतिले पूरा गर्नु पर्छ, यस्तै बच्चाहरूको पालन पोषण, शिक्षा आदिको जिम्मेवारी पुरुषले नै लिनु पर्छ, अनि पत्नीको जिम्मेवारी घरमा बसी मालसामान र बच्चाहरूको रेखदेख तथा घरभित्रका कामकाज मात्र हो ।

इस्लामले नारीलाई बुवा आमाको धनमा पनि उत्तराधिकारी ठहराएको छ । इस्लामले नारी मर्यादा र महानतालाई पापीहरूबाट सुरक्षित राख्नको लागि बालिग महिलाहरूमाथि पर्दा गर्नु अर्थात पूरै शरीरलाई छोप्नु अनिवार्य घोषित गरेको छ । पातलो पोशाक, अंगप्रदर्शन, र सुन्दरी प्रतियोगिता जस्ता निर्लज्जताका कार्यहरूलाई वर्जित र हराम ठहराएको छ ।

इस्लामले महिलाहरूलाई आदर, उनीहरूको आनन्दमा सहभागिता, उनीहरूको भावनाको कदर र उनिहरू बीच न्यायको जुन उदाहरण र शिक्षा पेश गरेको छ त्यसको नजीर कहीं पाईदैन ।

राजनदेखि अब्दुल्लाहसम्म

(एक नेपाली पुरुषको जीवनगाथा)

“ मेरो जन्म २०२९ सालमा झापाको वेल्डागी गा. वि.स. मा भएको हो । बुवा राम वहादुर भट्टराई र आमा सवित्रीको प्यारबाट बाल्यकाल राम्ररी नै बित्यो।

म १२/१३ वर्षको थिएँ कि अचानक मेरी बहिनीको मृत्युले हाम्रो घरपरिवारलाई शोकाकुल बनाइदियो । त्यतिखेरीसम्म म केही बुझ्ने भइसकेको थिएँ । बहिनीको शवलाई हिन्दू धर्मानुसार सबै जनाले लिएर नदिको किनारामा लगे, त्यसपछि बहिनीलाई काँठको खाट (चिता) मा सुताएर आगो लगाइ दिए । त्यतिखेरी मेरो प्राणभन्दा प्यारी बहिनीलाई आगोले पोल्थ्यो भन्नेर म धेरै रोएँ, कराएँ ।

त्यो दिन आज पनि मेरो मुटुमा छिःछिःभएर आउँदछ। बहिनीको काम सकेपछि घरमा आएर मैले रूँदै रूँदै भने : बुवा ! बहिनीलाई बाकसमा राखेर माटोभित्र छोपेको पनि हुन्थ्यो ? बुवाले भन्नु भएको थियो : “ हेर बाबु यो हाम्रो हिन्दू धर्मको संस्कार हो ”। त्यतिबेला मलाई संस्कार र धर्मको बारेमा केही थाहा थिएन ।

نبیالی

الدين المختار
मनोनीत धर्म

تأليف:

محمد سليم ساجد المدني

مراجعة:

أبو الكلام سلطان المدني

लेखक :

मुहम्मद सलीम साजिद अल-मदनी

सम्पादक :

अबुलकलाम सुलतान मदनी

٢٠١١ هـ مكتبة توعية الجاليات بغرب الديرة ، ١٤٣١ هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

المدني ، محمد سليم ساجد

الدين المختار - نييالي . / محمد سليم ساجد المدني . - الرياض

١٤٣١ هـ

٩٢ ص : ١٧ سم

ردمك : ٢-٥-٩٨٣٧-٩٩٦٠-٩٧٨

١- الاسلام - مجموعات ٢- الفتاوى الشرعية أ- العنوان

١٤٣١/٤٨٦٣

ديوي ٢١٠,٨

رقم الإيداع : ١٤٣١/٤٨٦٣

ردمك : ٢-٥-٩٨٣٧-٩٩٦٠-٩٧٨

विषय-सूची

المحتويات

शीर्षक	पृ.	الفهارس
सम्पादकीय	5	المقدمة
भूमिका	9	كلمة المؤلف
इस्लामको अर्थ	13	معنى الإسلام
एकेश्वरवाद-तौहीद	16	التوحيد
बहुदेववाद-शिरक	17	الشرك
हजरत मुहम्मद अन्तिम ईशदूत	20	محمد ﷺ خاتم النبيين
हजरत मुहम्मद साहेबको जीवनी	21	نبذة من حياة النبي ﷺ
हजरत मुहम्मद साहेबको सदाचरण र स्वभाव	21	نبذة من أخلاق النبي ﷺ
हजरत मुहम्मद साहेबको सदुपदेश	25	نبذة من وصايا النبي ﷺ
हजरत मुहम्मद गैर मुस्लिम पुस्तकहरूमा	29	محمد ﷺ في كتب الآخرين
हजरत मुहम्मद ईसाई पुस्तकमा	29	محمد ﷺ في الإنجيل
हजरत मुहम्मद हिन्दू ग्रन्थहरूमा	30	محمد ﷺ في كتب الهندوس
हजरत मुहम्मद विश्वविख्यात विभूतिहरूको दृष्टिमा	37	محمد ﷺ في نظر الأعلام
हजरत मुहम्मद सारा मानवजातिका लागि	39	رسالة محمد ﷺ لكافة الناس
पवित्र कुरआन	41	القرآن الكريم

ईश्वरीय ग्रन्थको आवश्यकता	42	حاجة الناس إلى الكتب السماوية
ईश्वरीय ग्रन्थको नमुना	43	نماذج من الكتب السماوية
अन्तिम ईश्वरीय ग्रन्थ	44	آخر الكتب السماوية
कुरआन पूर्णरूपले सुरक्षित छ	45	القرآن الكريم محفوظ لفظاً ومعنى
कुरआनमा उल्लिखित आदर्शहरूको एक झलक	46	من أنوار القرآن الكريم
कुरआन सारा मानवजातिका लागि	48	القرآن الكريم للناس جميعاً
श्री सतीश चन्द्र गुप्ताको टिप्पणी	48	اعتراف - فكر هندوسي
कुरआनका केही मुख्य तत्त्वहरू	53	نبذة من تعاليم القرآن الكريم
इस्लाम दया र शान्तिको धर्म	55	الإسلام دين الرحمة والأمان
समानता र मानवता	58	المساواة والعدل
मानवीय अधिकार	58	رعاية حقوق الإنسان
मानवीय प्रतिष्ठाको सुरक्षा	59	حقن الدماء والأموال
शान्ति र सुरक्षा	59	الأمن والأمان
इस्लाम धर्म नै मौलिक धर्म हो	65	الإسلام دين الفطرة
श्री मालिक रामको टिप्पणी	65	اعتراف مفكر هندوسي
अँध्यारोबाट उज्यालोतिर	74	من الظلمات إلى النور
महिला अधिकार	76	مكانة المرأة
राजनदेखि अब्दुल्लाहसम्म	79	قصة إسلام رجل هندوسي
जसको मलाई खोजी थियो	83	قصة إسلام امرأة نصرانية

बिस्मिल्लाहिर्रहमानिर्रहीम सम्पादकीय

संसारमा अनेकौं समुदाय र धर्महरू पाइन्छन् जो एक अर्कोलाई आफ्नो धर्मका शिक्षाहरूबाट परिचित गराउने र आफ्नो धर्मतिर आहवान् गर्ने प्रयास गर्दछन्, जसमध्ये एउटा प्रसिद्ध धर्म इस्लाम पनि हो।

इस्लाम धर्मको यो ठूलो विशेषता हो कि यसको पवित्र ग्रन्थमा यसलाई विश्वव्यापी ठहराइएको छ र अल्लाहले यस धर्मका प्रवक्ता मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) लाई आफ्नो अन्तिम संदेष्टा र प्रलयसम्मका सबै मानिसहरूको लागि मार्गदर्शक घोषित गर्नु भएको छ।

पवित्र कुरआनमा अल्लाहको वाणी छ :

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا﴾ الأعراف:

१०८

अर्थ: हे संदेष्टा ! तपाईं भनिदिनुस् कि हे मानिसहरू! म तिमी सबैको लागि संदेष्टा बनाएर पठाइएको छु। (कुरआन : ७/५८)

इस्लाम धर्मको अतिरिक्त कुनै पनि धर्मको ग्रन्थमा त्यस धर्मलाई विश्वव्यापी ठहराइएको

छैन, न त कुनै धर्मको प्रवक्ताले आफूलाई अन्तिम संदेष्टा वा सारा संसारको लागि मार्ग दर्शक बताउनु भएको छ।

अन्तिम ईश दूत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) ले आफूमाथि अल्लाहको तर्फबाट उतारिएको संदेशलाई विश्वका विभिन्न कुनाहरूसम्म पुऱ्याउनु भयो, अनि आफ्ना साथीहरू र प्रलयसम्म यस धर्मको अनुसरण गर्नेहरूलाई यो आदेश दिनु भयो कि उनी आ-आफ्ना क्षमतानुसार यस धर्मका शिक्षाहरूबाट विश्वका सबै मानिसहरूलाई परिचित गराउन्।

त्यसै आदेशको पालन गर्दै मुस्लिमहरू इस्लामको आरम्भदेखि नै हरेक युगमा आफ्नो-आफ्नो शक्ति अनुसार आफ्नो व्यवहार, वक्तव्य र लेख द्वारा पूर्ण सत्यता र यथार्थतामा आधारित यस धर्मका शिक्षाहरूबाट मानिसहरूलाई जानकारी दिदै र यस धर्म तर्फ निमंत्रित गर्दै आइरहेका छन्, जसको परिणाममा आज विश्वका कुना कुनामा यस धर्मलाई मानिने मानिसहरू ठूलो संख्यामा बसिरहेका छन्।

हाम्रो प्रिय र सुन्दर देश नेपालमा पनि मुस्लिमहरू लगभग बीसौं लाखको संख्यामा पाइन्छन् जो अर्को धर्महरूलाई मानिने

मानसिहरूका साथ अति राम्रो व्यवहार र प्रेमको साथ बसिरहेका छन्।

तर अफसोसको कुरा यो हो कि एक साथ रहनुको बावजूद हामी एक अर्काको धार्मिक परम्परा र विशेषताहरूबाट अपरिचित छौं, जसले गर्दा कहिलेकांही आपसमा भेदभाव र साम्प्रदायिकताको नौबत आइ जान्छ, यस कारणले हाम्रा धार्मिक विद्वानहरूले यो आवश्यकता महसूस गर्नु भयो कि आफ्नो देशको राष्ट्रिय भाषामा यस्ता पुस्तकहरू तयार गरियोस् जसबाट नेपालका ती नागरिकहरूलाई पनि यस धर्मका विशेषताहरू र शिक्षाहरूबाट जानकारी प्राप्त होस् जो नेपाली भाषाको अतिरिक्त अरबी र उर्दू भाषाहरू पढ्न सक्दैनन्।

अतः यस उद्देशले केही लेखकहरूले विभिन्न विषयहरूमा कैयौं सा-साना पुस्तकहरू तयार गरे जसमध्ये एउटा अति राम्रो व्यापक र लाभदायक पुस्तक हाम्रो आदणीरय साथी शैख मुहम्मद सलीम साजिद मदनी साहबले लेखनु भएको यो पुस्तक हो जुन तपाईंको हाथमा छ।

उहाँको यो लेख अत्यधिक आदरणीय र उच्च स्तरको लेख हो किन भने उहाँले यस पुस्तकमा इस्लाम धर्मका केही महत्वपूर्ण विशेषताहरूलाई

उजागर गर्नका साथ यस धर्मको पवित्र ग्रन्थ कुरआन र अल्लाहका अन्तिम संदेष्टा मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) को बारेमा पनि निकै नै जानकारीहरू अति राम्रो ढंगले बयान गरि दिनु भएको छ।

यस पुस्तकलाई पढिनेहरू इस्लाम धर्मको बारेमा धेरै जानकारी प्राप्त गर्न सक्ने छन्, अनि यसलाई लेखने उद्देश पनि पूरा हुने छ भन्ने मलाई पूर्ण विश्वास छ।

अल्लाह तआलासित हाम्रो यो प्रार्थना छ कि यस पुस्तकलाई धेरै भन्दा धेरै लाभदायक गरुन् र लेखकको यो परिश्रम स्वीकार गरि उहाँ र उहाँका बुआ-आमाको लागि यसलाई लोक-परलोक दुवै जीवनको शान्ति र सफलताको जरिया बनाउन्, अमीन।

अबुल कलाम सुल्तान मदनी

रियाध एअर बेस इस्लामिक सेन्टर, सऊदी अरब

jamiatuliman@yahoo.com

बिस्मिल्लाहिर्रहमानिर्रहीम भूमिका

आदरणीय पाठकगण ! आज हमी इतिहास, भूगोल, विज्ञान गणित आदि शिक्षाहरूको अध्ययन गर्दछौं। आलु, काउली, चन्द्र, तारा, लामखुट्टे, झिंगा, इत्यादि सांसारिक वस्तुहरूमाथि शोधकार्य गर्दछौं । तर ईश्वर एउटै हो वा एकभन्दा बढी ? ईश्वरीय शिक्षा के हो ? सत्य धर्म एक हो वा अनेक ? आदि जस्ता धार्मिक विषयहरूको सम्बन्धमा आफूलाई गम्भीर किन पाउँदैनौं?!

प्यारा साथीभाइहरू ! के हामीले यो विचार गरेका छौं कि यस्तो रँगारँग विशाल संसारमा विभिन्न खाल र जातिका जनावरहरू, बोटबिरुवाहरू, अनेकौं रँगरूपमा जन्मएका विभिन्न भाषामा बोल्ने मानिसहरूबाट सजाइएको यो भूमि र यस भूमिमाथि किल्ला र स्तम्भ जस्ता ठूला ठूला पर्वतहरू, उँचो र सुन्दर हिमाल, तथा त्यसको पेटलाई चिरेर बग्ने खोला र झर्नाहरू आदि , के यी सबै आफैँ अस्तित्वमा आएका छन् ? के यी सबै आफैँ बनिसकेका छन् ?

यो ताराहरूबाट झिलमिलाइरहेको रमाइलो आकाश, सूर्य र चन्द्रमाको ज्योति, दिन र रातको आवागवन, सम्पूर्ण प्राणीहरूको जीवन र मृत्यु , के

यस्तै अकस्मात भइ आइरहेका छन् ? कि कुनै स्रष्टा र उत्पतिकर्ताको अधीन र नियन्त्रणमा भइरहेका छन् ? निश्चय नै कुनै ठूलो सर्वशक्तिमान् ज्ञानी शासकको अधीन र व्यवस्थामा यी सबैको सन्चालन भइरहेको छ । त्यो शक्तिशाली महान् ईश्वरलाई हामी अल्लाह भन्दछौ । अल्लाहको अर्थ पूजनीय र पूज्य-प्रभु हो । पवित्र कुरआनमा छ :

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ﴾

تَنْشُرُونَ ﴿الروم: २०﴾

अर्थ: र यो उस (अल्लाह) का निशानीहरूमध्ये हो कि उसले तिमीहरूलाई माटोबाट सृष्टि गर्‍यो, अनि अब तिमीहरू मानव भएर ठाउँ ठाउँमा फैलिदैछौ। (कुरआन: ३०/२०)

एक अर्को श्लोकमा छ :

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْلَفَ السِّبْكَمُ﴾

وَأَلْوَنَكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴿الروم: २२﴾

अर्थ: र उसका निशानीहरूमध्ये आकाशहरू र धरतीको सृजना र तिम्रो भाषा र रंगहरूको भिन्नता पनि हो, निस्सन्देह यसमा ज्ञानी र चिन्तनशीलहरूको निम्ति धेरै निशानीहरू छन्। (कुरआन : ३०/२२)

एक अर्को श्लोकमा छ :

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ

دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنتُمْ تَخْرُجُونَ﴾ الروम: २०

अर्थ: र उसका निशानीहरूमध्ये यो पनि छ कि आकाश र धरती उसैको आदेशले कायम छन्, अनि जब उसले तिमीहरूलाई आवाज दिनेछ तब तिमीहरू अकस्मात् धरतीबाट निस्कहाल्नेछौ । (कुरआन: ३०/२५)

एक अर्को श्लोकमा छ :

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا

لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ

إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ﴾ فصلت: ३७

अर्थ: र उसका निशानीहरूमध्ये रात र दिन, सूर्य र चन्द्र पनि हुन्, अतः तिमीहरू सूर्य र चन्द्रमालाई न ढोग, बरू उस अल्लाहलाई नै ढोग, जसले यिनीहरूलाई सृष्टि गरेको छ, यदि तिमी उसैको उपासना गर्नेवाला हो । (कुरआन: ४१/३७)

प्यारा साथीभाइहरू ! प्रकृतिले सिँगारिएको सुन्दर देश नेपाल सबै जातको साझा फूलबारी हो । तर सयौं वर्षदेखि साथै बस्नुको बावजूद हामी एक अर्काबाट अपरिचित छौ । आपसी प्रेम र सहभा-गिताको लागि

जरुरी छ कि हामीले एक अर्काको धार्मिक परम्परा र आस्थाहरूको विषयमा जानकारी प्राप्त गरौं। यसै उद्देश्यले मैले यो स्यानो लेख तयार गरेको छु। यो इस्लामतिर मार्गदर्शनको लागि अत्यन्त सहायक सिद्ध हुनेछ भन्ने मलाई दृढ़ विश्वास छ। साथै यस पुस्तिकामा रहेका त्रुटीहरूबारे सुझाव दिनुहुन प्रिय पाठकगणसित अनुरोध गर्दछु।

म आफ्ना प्यारा साथी शैख अबुलकलाम मदनी ज्यूप्रति आभारी छु कि उहाँले समय निकाली यस किताबको पुनरावलोकन गर्नु भयो। अल्लाहले उहाँलाई राम्रो प्रतिफल प्रदान गरून् र यस लेखलाई लाभ दायक बनाउन्, अमीन।

प्रार्थक :

मुहम्मद सलीम साजिद अल-मदनी

जनकपुर धाम-१६, धनुषा (नेपाल)

रियाध : १३/३/१४२९=२१/३/२००८

saleemnepal@yahoo.com

इस्लामको अर्थ

इस्लाम महान् ईश्वर अल्लाहको सामुन्ने आफूलाई विना कुनै शर्त आत्म समर्पनको नाम हो । यो कुनै नौलो धर्म होइन, बरू यो प्राचीनको सर्वप्रथम ईश्वरीय धर्म हो । सम्पूर्ण ईशूतहरूले आ- आफ्ना समुदायहरूलाई एकेश्वरवाद र इस्लामिक शिक्षातिर नै आह्वान गरेका थिए । पवित्र कुरआनमा छ :

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا

الطَّاغُوتَ ۝ النحل: ३६﴾

अर्थ: र हामीले तपाईंभन्दा पूर्व जति पनि दूत पठाउँ सकेलाई यही आदेश दियौं कि एक अल्लाहलाई पूजा गर र शैतानको पूजाबाट टाढा (बंचित) बस।
(कुरआन: १६/३६)

तर केही समयपछि सत्य धर्मका अनुयायीहरूले आ-आफ्ना भावनाले महापुरुषहरू, देवी-देवताहरू र विभिन्न प्रकारका मूर्तिहरूलाई पूज्नु थाले । पवित्र कुरआनमा स्पष्ट रूपमा यसको बयान आएको छ ।

अतः महान् ईश्वर अल्लाहको प्रसन्नता प्राप्तीको सत्य माध्यम र बाटो मात्र एउटै हो, र त्यो इस्लाम हो। इस्लाम बाहेक कुनै पनि धर्म अल्लाहको नजिक स्वीकृत

र मनोनीत छैन, पवित्र कुरआनमा अल्लाहको कथन छ

﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ﴾ آل عمران: १९

अर्थ : ईश्वरीय धर्म इस्लाम नै हो (कुरआन: ३/१९)

एक अर्को श्लोकमा छ :

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ

الْخَاسِرِينَ﴾ آل عمران: ८५

अर्थ : यदि कोही इस्लामको अतिरिक्त अन्य धर्मलाई खोज गर्छ भने त्यसलाई ईश्वरले कदापि स्वीकार गर्ने छैनन्, र त्यो व्यक्ति प्रलयको दिन घाटा उठाउनेहरूमध्ये हुने छ । (कुरआन: ३/८५)

भारत (किठोर-मेरठ) का महान् हिन्दू नायक श्री सतीश चन्द्र गुप्ता भन्छन् :

“ इस्लाम एक स्वयम्सिद्ध वास्तविक, स्वभाविक जीवन व्यवस्था हो । यो त्यही धर्म हो जसको खोजीमा सारा मानव समुदाय छन् र यस बिना उनीहरूलाई सुख-शान्ति कहिल्यै प्राप्त हुने छैन” । (मासिक हाम्रो सौगात, काठमाडौं, जेठ २०५६ अंक ५)

इस्लामी नियम, संविधान र कानूनहरू ईश्वरीय हुन् तसर्थ यसमा संशोधन गर्ने कसैलाई कुनै अधिकार छैन ।

इस्लामी शिक्षानुसार यस संसारमा वसोवास गर्ने मानिसहरू वास्तवमा एउटै घरका वासिन्दा हुन् । ईश्वरले उनीहरूलाई शुरूमा एउटै बुवा र आमाबाट जन्म दिएको छ र सबैलाई रचना गर्ने सत्य ईश्वर एउटै नै हो । पवित्र कुरआनमा छ :

﴿يَتَأَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ﴾ الحجرات: १३

अर्थ: हे मानिसहरू ! हामीले तिमीहरू सबैलाई एउटै पुरुष र एउटै स्त्रीबाट सृष्टि गरेका छौं, र तिमीहरूलाई जातविरादरी र कबिलाहरूको रूप दियौं, ताकि तिमीले एक अर्कालाई चिन्न सक, वास्तवमा अल्लाहकहाँ तिमीमध्ये सर्वाधिक प्रतिष्ठित त्यो हो जो कि तिमीहरूमध्ये (अनुचित कर्मबाट) बढी भय गर्नेवाला हुन्छ । (कुरआन: ४९/१३)

एकेश्वरवाद-तौहीद

एकेश्वरवादमाथि आस्था इस्लामको विशुद्ध आस्था हो, जस अन्तर्गत नत ईश्वरको कोही अवतार हुन्छ नत ऊ कसैको रूप धारन गर्छ । न कोही उसको पिता छ न कोही पुत्र छ। पवित्र कुरआनमा अल्लाहको भनाइ छ:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝ (१) اللَّهُ الصَّمَدُ ۝ (२) لَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ۝ (३) وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ۝ (४)﴾ الإخلاص

अर्थ: तपाईं भनिदिनुस् कि त्यो अल्लाह मात्र एक छ । अल्लाह निरपेक्ष छ । न उसको कोही सन्तान छ, न कोही उसको पिता छ । र न कोही उसको बराबर छ। (कुरआन: ११२/१-४)

एक अर्को श्लोकमा छ :

﴿لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا

يَصِفُونَ﴾ الأنبياء: २२

अर्थ: यदि आकाश र धरतीमा अल्लाह बाहेक अरू पूजनीय हुन्थे भने यी दुवैको व्यवस्था अस्तब्यस्त भइ हाल्थ्यो, अतः अल्लाह सत्तासनको स्वामी ती कुराहरूबाट पवित्र छ जुन यी मुशिरकहरूले वर्णन गर्दछन् ।

(कुरआन: २१/२२)

बहुदेववाद-शिक

एक अल्लाह मात्र सृष्टिकर्ता हो, ऊ नै आजीविका प्रदान गर्छ, ऊ नै मृत्यु र जीवन दुवै दिन्छ, कुनै पनि समस्याको समाधान ऊ नै गर्दछ, आकाश र धरतीमा जे जति छन् सबै उसका दास हुन्, तिनीहरू उसको नियन्त्रण र दबावमा छन् । पवित्र कुरआनमा छ :

﴿أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً

فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا

شَجَرَهَا أَوَلَمْ مَعَ اللَّهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿النمل: ६०﴾

अर्थ : भन त आकाशहरू र धरतीलाई कसले सृष्टि गर्‍यो, कसले आकाशबाट पानी वर्षायो, फेरि त्यसबाट हराभरा बगैचाको सृष्टि गर्‍यो, यो बगैचाका वृक्षहरू उमानु तिम्नो लागि सम्भव थिएन। के अल्लाहको साथमा अरू कोही पूज्य-प्रभु पनि छ ? होइन, बरू तिनीहरू नै सत्यमार्गबाट टाढैछन् । (कुरआन:२७/६०)

एक अर्को श्लोकमा छ :

﴿أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا
رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَكْثَرُهُمْ

لَا يَعْلَمُونَ﴾ النمل: ६१

अर्थ : जसले धरतीलाई स्थिर गरेर बस्ने ठाउँ बनायो, र उसको बीचमा नहरहरू बगायो, र उसको लागि पहाडहरूको सृष्टि गर्‍यो, र दुई समुन्द्रहरूको बीचमा (छुट्याउने) तगारो बनायो, त के अल्लाहको साथमा अरू कोही पूजनीय-प्रभु पनि छ ? बरू तिनीहरूमध्ये धेरैले केही बुझ्दैनन् । (कुरआन:२७/६१)

एक अर्को श्लोकमा छ :

﴿أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ
خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَلَدًا ۗ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ﴾ النمل:

६२

अर्थ : कसले व्यर्ग (मानिस) को गुहार सुन्दछ, जब त्यसले उसलाई गुहारदछ र व्यथा हटाइदिन्छ र तिमीहरूलाई धरतीमा शासक बनाउँदछ ? के अल्लाहको साथमा अरू कोही पूजनीय छ ? (होइन)

तिमीहरूले धेरै कम नसीहत र शिक्षा हासिल गर्दछौ ।
(कुरआन: २७/६२)

अल्लाह बाहेक अरूलाई पूज्नु , अरूको सामुन्ने
टाउको निहुराउनु इस्लाममा सबभन्दा ठूलो पाप हो ।
पवित्र कुरआनमा छ :

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ۚ

وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴾ النساء: ११६

अर्थ : निश्चय नै अल्लाहले उसलाई क्षमा गर्ने छैन जो
उसको साथ अरूलाई पनि पूजा गर्छ, यसको सिवाय
जसलाई चाहन्छ क्षमा गरिदिनेछ, जसले अल्लाहको साथ
शिरक गर्नेछ त्यो घोर पथभ्रष्टतामा पर्नेछ ।
(कुरआन: ४/११६)

محمد صلى الله عليه وسلم
خاتم النبيين

हजरत मुहम्मद- सल्लल्लाहु
अलैहि व सल्लम- अन्तिम ईशदूत

हजरत मुहम्मद साहेबको जीवनी

अन्तिम ईशदूत हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) को पवित्र जीवनीमाथि संसारका विभिन्न भाषाहरूमा ठूला-ठूला पुस्तकहरू जति अधिक संख्यामा लेखिएका छन् त्यसको उदाहरण संसारको कुनै साहित्यमा पाईदैन।

हजरत मुहम्मदको शुभ जन्म रबीउल अव्वल स. १ आमुलफील, अप्रिल ५७१ ई., अर्थात् बैशाख ६२८ बिक्रमीमा सोमबारको दिन मरुस्थल मक्का नगरको उच्चकोटि वंश कुरैशको प्रतिष्ठित घराना बनू हाशिममा भयो । उहाँको बुवाको नाउँ अब्दुल्लाह र आमाको नाउँ अमिना हो । गर्भमै हुँदा बुवाको देहान्त भइसकेको थियो । ६ वर्षको उमेरमा आमाको पनि देहान्त भैहाल्यो । उपरान्त उहाँको पालन-पोषण उहाँका बाजे अब्दुल मुत्तलिब र उहाँपछि काका अबू तालिबले गर्नु भयो । ४० वर्षको उमेरमा उहाँलाई ईश्वरीय ज्ञान र अन्तिम ईशदूतत्वको ताज प्राप्त भयो ।

हजरत मुहम्मद साहेबको सदाचरण र स्वभाव

अल्लाहका अन्तिम संदेष्टा हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) उत्तम आचरण र सदव्यवहारको सर्वश्रेष्ठ नमुना हुनु हुन्थ्यो । उहाँले

आपनो उत्तपत्तिको सिद्धान्तलाई उल्लेख गर्दै भन्नु भयोः मेरो अभ्युदय नै यसैले भयो कि म उच्च आचरणलाई परिपूर्णतासम्म पुऱ्याऊँ । (सहीह अलजामेअ)

उहाँकी पत्नी हजरत आयशासित हजुरको परिपूर्ण आचरणको बारेमा सोधियो त उहाँले भन्नु भयोः हजुरको आचरण थाहा पाउनु छ भने कुरआनलाई हेर । (मुस्लिम)

हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) को उच्च आचरण एवम् उत्तम स्वभावमाथि प्राचीन कालमा ठूला-ठूला ग्रन्थहरू लेखिए र आज पनि यसको सिलसिला जारी छ ।

यहाँ उदाहरणका लागि हजुर मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) का व्यापक आचरण र सारगर्भित गुणहरूको एक झलक पेश गरिन्छ :

हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) सम्पूर्ण मनुष्यहरूमा सबभन्दा उदार, कृपालु र दयावान् हुनु हुन्थ्यो । उहाँ नरम स्वभाव र परिवारिक सम्मानबाट सबभन्दा बढी आदरणीय हुनु हुन्थ्यो । उहाँको सदव्यवहार सबै व्यक्तिहरूको लागि व्यापक तथा समान थियो । उहाँको स्वभाव र कुराकानीमा कोमलता थियो, उहाँलाई स्वयम्को लागि रिस उठ्दैनथ्यो, न स्वयम्को लागि उहाँले बदला लिनु हुन्थ्यो ।

उहाँले सेवक, नोकर एवम् मजदुरका साथ राम्रो व्यवहारको शिक्षा दिनु हुन्थ्यो र भन्नु हुन्थ्यो: तिमीले जे खान्छौ त्यही उनीहरूलाई खुवाऊ, तिमीले जे लाँउछौ त्यही उनीहरूलाई पनि लाउन देऊ र अल्लाहको सृष्टिलाई कष्ट न पुऱ्याऊ ।

उहाँले अल्लाहको मार्गमा जिहाद (धर्म युद्ध) बाहेक कसैमाथि कहिल्यै हात उठाउनु भएन, यस्तै उहाँले कुनै सेवक अथवा महिलामाथि कहिले पनि हात उठाउनु भएन ।

उहाँ जब घरमा बस्नु हुन्थ्यो तब साधारण व्यक्तिहरू जस्तै देखिनु हुन्थ्यो र आफना व्यक्तिगत सम्पूर्ण कार्यहरू स्वयम् गर्नु हुन्थ्यो । आफना च्यातिएका लुगाहरू सिउनु हुन्थ्यो । ऊँट बाँध्नु हुन्थ्यो । बाखीको दूध दुहुनु हुन्थ्यो । जनावरहरूलाई चारा दिनु हुन्थ्यो, उनीहरूप्रति दया राख्नु हुन्थ्यो र उनीहरूका साथ कोमलताको आदेश दिनु हुन्थ्यो ।

उहाँले आफनो सेवकलाई कहिल्यै हप्काउनु भएन । उहाँले खानामा कहिले पनि कुनै त्रुटि निकाल्नु भएन । इच्छा भयो भने खाई हाल्नु हुन्थ्यो, भएन भने छाडि दिनु हुन्थ्यो । उहाँले आफना साथीहरूका हालखबर नियमित रूपले लिनु हुन्थ्यो । उहाँहरूलाई आपसी

मेल-मिलापमाथि जोड दिनु हुन्थ्यो र मानिसहरूको बारेमा सावधानीका साथ कुरा गर्नु हुन्थ्यो ।

उहाँले आफना साथिहरूलाई एक अर्काको शिकायत गर्नुबाट रोक्नु हुन्थ्यो । उहाँको दृष्टिकोणमा सबभन्दा राम्रो त्यो थियो जसको व्यवहार र आचरण राम्रो होस् र दुःख परेको बेलामा दुःखीहरूको सहयोग गरोस् तथा मानवीय परोपकारमा सबभन्दा अगाडि होस् ।

उहाँले साना-साना बाल-बालिकाहरूसंग निर्मल व्यवहार गर्नु हुन्थ्यो र उनीहरूलाई आफ्नो काखमा बोक्नु हुन्थ्यो । उहाँले यात्री र प्रवासीको हरेक प्रकारका सहायता गर्नुमाथि जोड दिनु हुन्थ्यो तथा दानी र दानको ठूलो सम्मान गर्नु हुन्थ्यो ।

उहाँले आफ्नो बोली-वचन सुरक्षित राख्नु हुन्थ्यो र केवल त्यही कुराको लागि मुख खोल्नु हुन्थ्यो जससंग उहाँलाई सरोकार हुन्थ्यो । उहाँले गुलाम, स्वतन्त्र र दीन-दुःखी सबैको निमन्त्रण स्वीकार गर्नु हुन्थ्यो । क्षमा प्रार्थीहरूलाई क्षमा गर्नु हुन्थ्यो । उहाँको सभा ज्ञान, सत्यको खोज, लज्जा, धर्म र अमानतदारीको सभा थियो । उहाँको सभामा सबै समान थिए र हरेक व्यक्तिलाई पूर्णरूपले आफ्नो कुरा भन्ने अवसर प्राप्त थियो । उहाँको सभामा कसैले पनि ठूलो स्वरमा कुरा गर्दैनथ्यो ।

न कसैको अवगुण बयान गरिन्थ्यो न कसैको प्रतिष्ठालाई आघात पुऱ्याईन्थ्यो ।

उहाँले आफ्ना साथिहरूका साथ हाँस्ने कुरामा हाँस्नु हुन्थ्यो र आश्चर्यजनक कुरामा आश्चर्य व्यक्त गर्नु हुन्थ्यो । उहाँले सतकर्महरूको गुण बयान गर्नु हुन्थ्यो र त्यसलाई सशक्त बनाउनु हुन्थ्यो तथा खराब कुराहरूको खराबी बयान गर्नु हुन्थ्यो र त्यसलाई कमजोर पार्नु हुन्थ्यो । उहाँले मानिसहरूलाई ठूलाको आदर, सम्मान र सानाका साथ दया-प्रेमको व्यवहार गर्नु आदेश दिनु हुन्थ्यो ।

हजरत मुहम्मद साहेबको सदुपदेश

अन्तिम ईशदूत श्री मुहम्मद ज्यू (उहाँमाथि शान्ति होस्) ले आफ्ना अनुयायीहरूलाई ईश्वरीय ग्रन्थ कुरआन बाहेक जुन पवित्र सदुपदेश र पुनीत शिक्षाहरू प्रदान गर्नु भएको छ तिनीलाई हदीस भनिन्छ र ती ठूला-ठूला प्रसिद्ध पुस्तकहरूमा पूर्णरूपले सुरक्षित छन् ।

यहाँ हजुरको सदुपदेशको एक झलक पेश गरिन्छ :

❖ प्रत्येक अवस्थामा अल्लाहसंग तर्स र मानिसहरूसंग राम्रो व्यवहार गर । (तिर्मिजी)

❖ अल्लाहसंग तर्स र आफ्ना सन्तानबीच न्याय स्थापित गर । (मुस्लिम)

❖ आपना माता-पिताका साथ नम्र व्यवहार गर र उहाँहरूको सेवा गरी ईश्वरीय प्रसन्नता प्राप्त गर । (सहीह अलजामेअ)

❖ महिलाहरूमाथि दया गर र उहाँहरूको साथ राम्रो व्यवहार गर । (बुखारी)

❖ जोसंग दुई व्यक्तिको खाना छ उसले तेस्रोलाई पनि खाना खुवाओस्, र जोसंग तीन जनाको खाना छ उसले चौथोलाई समावेश गरोस् । (तिर्मिजी)

❖ अत्याचार महापाप हो, तसर्थ कसैमाथि अत्याचार न गर । (सहीह अलजामेअ)

❖ दुई व्यक्तिको बीच न्याय गर्नु सदका (दान-कल्याण) हो, कसैलाई सवारीमा चढाउनु वा सामान बोक्नमा सहायता गर्नु सदका हो, बाटोमा रहेका हानिकारक वस्तुहरूलाई हटाई दिनु सदका हो । (बुखारी, मुस्लिम)

❖ उस व्यक्तिले ममाथि ईमान ल्याएन जो पेट भरेर रातभरी सुति रह्यो र उसको छिमेकी भोको रह्यो, जब कि उसलाई यस कुराको खबर थियो । (तबरानी)

❖ बेकार र नराम्रा कुराहरूलाई छाडि दिनु मानिसको इस्लामका विशेषताहरूमध्ये हो । (तिर्मिजी)

❖ अन्याय विरुद्ध संघर्ष गर्ने व्यक्ति अल्लाहको प्रिय पात्र हुन्छ, कुनै बहादुरलाई पछाडि दिनु वास्तविक बहादुरी होईन, बहादुरी यो हो कि मानिसले रीसमाथि नियन्त्रण पाओस् । (बुखारी, मुस्लिम)

❖ तिमीहरूमध्ये कोही पनि त्यस बेलासम्म पूर्ण मुस्लिम हुन सक्दैन जबसम्म कि उसले आफ्नो दाजुभाइका लागि त्यही न चाहोस् जुन आफ्नो लागि मनपराउछ । (बुखारी, मुस्लिम)

❖ कसैले तिम्रो पास अमानत (धरौटि, नासो) राख्यो भने उसको अपभोग न गर, यदि कसैले तिम्रो अमानतको दुरुपयोग गर्‍यो भने तिमी उसको साथ दुर्व्यवहार न गर । (अबू दाऊद)

❖ आफ्नो शरीर, वस्त्र र घर सफा सुगन्ध राख, जब सुतेर उठ् तब सबभन्दा पहिले आफ्ना दुबै हात धोऊ, तिमीलाई के थाहा कि निद्रामा तिम्रा हातहरू कहाँ कहाँ गए । (अबू दाऊद)

❖ तिमीहरूमध्ये सबभन्दा असल त्यो हो जो आफ्नो घरका सदस्यहरूको लागि सबभन्दा असल छ । र म आफ्नो घरका सदस्यहरूको लागि तिमीहरूभन्दा असल छु । (तिर्मिजी)

❖ जुन व्यक्ति अल्लाह र परलयको दिनमाथि आस्था र विश्वास राख्छ उसले चाहियो कि भलो कुरो गरोस् वा चुप लागोस्, आफ्नो छिमेकीको सम्मान गरोस् तथा आफ्नो पाहुनाको स्वागत एवं सत्कार गरोस्। (बुखारी, मुस्लिम)

❖ युद्धमा महिला, बच्चा, बिरामी र निहत्थाहरूमाथि हात न उठाउ तथा फलवाला रुख-विरुवा न काट । (अबू दाऊद)

❖ युद्धबन्दीहरूका साथ राम्रो व्यवहार गर र उनीहरूलाई यातना न देऊ। (अबू दाऊद)

❖ कुनै वस्तुको प्रयोग आवश्यकताभन्दा अधिक न गर, चाहे तिमी नदीको बगरमा किन न होऊ । (अबू दाऊद)

❖ मजदुरको पसिना सुक्नुभन्दा पहिले उसको मजदुरी चुक्ता गरि देऊ, कुनै पनि सेवकबाट उसको शक्ति अनुसार काम लेऊ, उसको आरामको ख्याल गर , जे स्वयम खान्छौ उसलाई पनि खुवाऊ र जे स्वयम लाउछौ उसलाई पनि लाउन देऊ । (मुस्लिम, इब्ने माजा)

❖ जनावरहरूमाथि दया गर, उनीहरूको शक्ति भन्दा अधिक काम उनीहरूबाट नलेऊ । (तबरानी, इब्ने हिब्बान)

हजरत मुहम्मद गैर मुस्लिम पुस्तकहरूमा

अन्तिम ईशदूत हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) को आगमनको बारेमा गैर मुस्लिम शास्त्रहरूमा पाईएका मंगल सूचना र भविष्यवाणीहरू स्पष्ट छन् । अल्लाहका सबै दूतहरूले हजरत मुहम्मदको बारेमा भविष्यवाणी गरेका छन् । सम्पूर्ण धर्म ग्रन्थहरूमा उहाँको शुभ चर्चा पाईन्छ । यहाँ संक्षेपमा मात्र क्रिश्चियान र हिन्दू धर्मका पुस्तकहरूबाट केही नमुनाहरू पेश गरिन्छन् ।

हजरत मुहम्मद ईसाई पुस्तकमा

अन्तिम ईशदूत हजरत मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्) यस संसारमा ईशदूत हजरत ईसु मसीहपछि आउनु भयो । इन्जील युहन्नामा मुहम्मदको आगमनको बारेमा ईसु मसीहले गर्नु भएको भविष्यवाणी यस प्रकार आएको छ :

"आदरणीय ईसुले भन्नु भयो कि म तिमीहरूलाई धेरै कुराहरू बताउने छु तर तिमीहरूमा त्यसलाई सहन

गर्ने शक्ति छैन। निस्सन्देह अब म यस संसारलाई त्यागेर जाने छु ताकि एक प्रशंसित व्यक्ति आएर ती कुराहरू तिमीहरूलाई बताओस्।" (इन्जील युहन्ना अध्याय १४-१६)

ईसु मसीहले गर्नु भएको यो भविष्यवाणीको व्याख्या पवित्र कुरआनमा यस प्रकार आएको छः " र मरियमका पुत्र ईसुले भन्नु भयो कि हे ईसाईलका संतानहरू! म तिमीहरूको लागि ईश्वरको संदेष्टा छु, म आफूभन्दा पूर्वको पुस्तक तौरातलाई पुष्टि गर्दछु र म एउटा ईशदूतको आगमनको शुभ सूचना सुनाई रहेको छु जुन मेरोपछि आउने छ, जसको नाउँ अहमद हुने छ।" (कुरआन : ६१:६)

हजरत मुहम्मद हिन्दू ग्रन्थहरूमा

हिन्दू ग्रन्थहरूमा एउटा कल्कि अवतारको आगमनको बारेमा स्पष्ट रूपमा भविष्यवाणी पाईन्छ। यो भविष्यवाणी उनीहरूको समक्ष धेरै महत्वपूर्ण छ र उनीहरू अहिले पनि कल्कि अवतारको आगमनको प्रतिक्षा गरिरहेका छन्। तर आउनु होस् यस विषयमा एक पटक विचार गरौं कि प्रतिक्षाको वास्तविकता के हो? अब यो प्रतिक्षा उचित छ वा छैन ? आदि ।

संस्कृतका प्रसिद्ध भारतीय विद्वान पंडित वेद प्रकाश उपाध्यायले आफ्नो किताब "नराशंस र अन्तिम ऋषि" मा उहाँले वेद, पुराण र अन्य हिन्दू ग्रन्थहरूको प्रकाशमा सिद्ध गर्नु भएको छ कि हिन्दू ग्रन्थहरूमा जुन कल्कि अवतारको भविष्यवाणी पाईन्छ त्यो हजारत मुहम्मद नै हुन् जुन आजभन्दा १४२५ वर्ष अघि मक्का नगरमा घोषणा गर्नु भयो कि म अल्लाहको अन्तिम संदेष्टा छु । अल्लाहले मलाई समस्त संसारको मार्ग-दर्शनका लागि अन्तिम दूत बनाएर पठाएको छ ।

कल्कि अवतारको विषयमा यो भविष्यवाणीलाई राम्री बुझ्नको लागि संसारको बारेमा हिन्दू विचारधारालाई सामुन्ने राख्नु जरूरी छ। हिन्दू धर्म गुरुहरूले यस संसारलाई निम्न लिखित चार युगमा विभाजन गरेका छन् :

१- सत्युग २- त्रेतायुग ३- द्वापरयुग ४- कलियुग

हिन्दूहरूको भावना छ कि पहिला तीन युग बिति सकेका छन्। अब हामी चौथो र अन्तिम युग (कलियुग) मा जीवन बिताईरहेका छौं। कल्कि अवतार यसै युगमा अवतरित हुने छन् र उहाँ यस युगका सबभन्दा महान् पुरुष र अन्तिम ईशदूत हुने छन्।

यहाँ उदाहरणको लागि कल्कि अवतारका केही विशेषताहरू संक्षेपमा प्रस्तुत गरिन्छन् :

❖ भविष्यपुराणको अध्याय प्रतिसर्गमा छ कि कल्कि अवतारको नाउँ "सर्वन्नम" हुने छ । र अथर्वेद काण्ड २०, सोक्त १२६, मंत्र १ मा छ कि कल्कि अवतारको नाम "नराशंस" हुने छ ।

सर्वन्नम र नराशंसको अर्थ हो उ व्यक्ति जसको सबभन्दा बढी प्रशंसा गरियोस्। ठीक यही अर्थ अरबी शब्द "मुहम्मद" को हो। दुबैमा यस बाहेक कुनै अन्तर छैन कि एउटा संस्कृत शब्द हो र अर्को अरबी ।

❖ भविष्यपुराणमा प्रतिसर्ग पर्व ३, अध्याय ३, श्लोक ५, १२, १४, १८, र श्रीमदभागवतः महात्मपुराण अध्याय २, श्लोक ७६, तथा संग्राम स्कंध १२, काण्ड ६, (अनुवाद तुलसी दास) मा कल्कि अवतारको नाउँ : मौहम्मद, महामद, महंमद, आएको छ जुन मुहम्मद जस्तै देखिन्छ ।

❖ ऋग्वेद मण्डल ८, सूक्त ६, मंत्र १०, र सामवेद प्रपाठक २, वशती ६, मंत्र ८, तथा अथर्वेद काण्ड २०, सूक्त १२६, मंत्र १४ मा कल्कि अवतारको नाउँ: "अहमेद, अयमिद, अहमिद, अहमद" आएको छ । हजरत मुहम्मदको अर्को नाउँ "अहमद" पनि थियो ।

❖ कल्किपुराण अध्याय २, श्लोक ११, मा छ कि (कल्कि अवतार "सोमत्ती" को कोखबाट जन्म लिने छ र उसको पिताको नाउँ "विष्णुयश" हुने छ।

सोमत्तीको शाब्दिक अनुवाद "आमिना" र विष्णुयशको "अब्दुल्लाह" हुन्छ । र यो सबैलाई थाहा छ कि मुहम्मद साहेबको बुवाको नाम अब्दुल्लाह र उहाँकी आमाको नाउँ आमिना थियो ।

अब्दुल्लाह र विष्णुयश तथा आमिना र सोमत्तीबीच मात्र भाषाको अन्तर हो अर्थमा कुनै अन्तर छैन ।

❖ भागवतपुराण स्कण्ड १२, अध्याय २, श्लोक १८, र कल्किपुराण अध्याय २, श्लोक ४, मा छ कि (कल्कि अवतार "शम्भलग्राम" मा विष्णुयशको घर ब्रह्मण महंतको वंशमा जन्म लिने छ) ।

शम्भलग्रामको अर्थ हो शान्ति वाला सहर वा गाउँ। सम्पूर्ण संसारमा यो विशेषता मात्र "मक्का" लाई प्राप्त छ, जहाँ हजरत मुहम्मद साहेबको जन्म भयो। मक्कालाई अल्लाहले पवित्र कुरआनमा "अलबलदुल अमीन" अर्थात् शान्ति वाला नगर घोषित गरेको छ। मक्कामा कुनै प्रकारको युद्ध, लडाई र कुनै पशु-पंक्षीको सिकार गर्नु अवैध छ।

विष्णुयशको अर्थ हो "ईश्वरको भक्त" यसैलाई अरबी भाषामा "अब्दुल्लाह" भनिन्छ। हजरत मुहम्मद साहेबको बुवाको नाउँ अब्दुल्लाह थियो।

ब्रह्म महंत धार्मिक गुरुलाई भनिन्छ। वास्तवमा हजरत मुहम्मद साहेबको बाजे "हाशिम" मक्का र पवित्र काअबाका धर्मिक महंत थिए । उहाँपछि उहाँको छोरा अब्दुल मुत्तलिबलाई यो स्थान प्राप्त भयो, जो हजरत मुहम्मद साहेबको बाजे हुन् ।

❖ कल्किपुराण अध्याय २, श्लोक १५ मा छ कि (कल्कि अवतार वैशाख महिनाको १२ तारिखमा जन्म लिनेछन्) ।

हिन्दी कलैन्डर अनुसार हजरत मुहम्मद साहेबको शुभ जन्म १२ वैशाख ६२८ विक्रमीमा भयो, जो अरबी कलैन्डर अनुसार ९ वा १२ रबीउलअव्वल स. १ आमुल्फील सोमबारको दिन थियो । यो दिन हिन्दू मतानुसार अत्याधिक महत्वपूर्ण र पवित्र थियो ।

❖ कल्किपुराण र भागवातपुराण स्कण्ड १२, मा छ कि (कल्कि अवतारको पिताको मृत्यु उनको जन्म भन्दा अघि भैहाल्छ र उनको जन्मको केही सालपछि उनकी आमाको पनि देहान्त हुन जान्छ) ।

हजरत मुहम्मद साहेबको जन्मभन्दा केही दिन अघि नै उहाँको बुवाको मृत्यु भैहाल्यो र जब उहाँ ६ वर्षको उमेरमा हुनु हुन्थ्यो त उहाँकी आमाको पनि देहान्त भैसक्यो ।

❖ अथर्वेद स्कण्ड २०, अध्याय १२७, श्लोक २, र भागवतपुराण स्कण्ड १२, अध्याय २ श्लोक ९, मा छ कि (कल्कि अवतारको युगमा सवारीमा ऊँट र घोडा तथा युद्धमा तरवारको प्रयोग हुने छ)।

वास्तवमा हजरत मुहम्मद साहेबको समयमा सवारी ऊँट र घोडा नै थियो, तथा युद्धमा तरवार नै प्रयोग गरिन्थ्यो । अतः ऊँट र घोडाको सवारीको जमाना बिति सकेको छ । आज सवारीमा साइकल, मोटरसाइकल, कार, जीप र हवाई जहाज आदिको प्रयोग भइरहेको छ, यस्तै युद्धमा मिजाईल, बारूद, बन्दूक, बम् र लडाकु विमान आदिको प्रयोग गरिन्छ ।

❖ कल्किपुराणमा छ कि (कल्कि अवतार एउटा पहाडको गुफामा गएर परशुरामबाट शिक्षा प्राप्त गर्ने छ) ।

अल्लाहले हजरत मुहम्मदलाई ४० वर्षको उमेरमा मक्का नगरको हिरा पहाडको गुफामा हजरत जिब्रईल (परशुराम) लाई पठाएर ईश्वरीय ज्ञान र दूतत्वको ताजले सम्मानित गर्‍यो ।

❖ कल्किपुराण र भागवतपुराणमा छ कि (कल्कि अवतार मानिसहरूको कष्टले उत्तरतर्फ प्रवास गर्ने छ र फेरि जन्म स्थलमाथि विजय प्राप्त गर्ने छ) ।

हजरत मुहम्मदले मक्का नगरबाट "मदीना" प्रवास गर्नु भयो, जो मक्कादेखि ठीक उत्तरमा पर्छ । फेरि प्रवास गरेको आठौँ वर्षमा आफ्नो जन्मभूमि मक्कामाथि विजय प्राप्त गर्नु भयो ।

❖ भागवतपुराण स्कण्ड १, अध्याय ३, श्लोक २५ मा छ कि (ठूला-ठूला ईशदूतहरूको संख्या २४, छ। कल्कि अवतार अन्तिम ईशदूत हुने छ)।

हजरत मुहम्मदभन्दा अधिका कुनै पनि ईशदूतले आफ्नो बारेमा अन्तिम ईशदूत हुनको दावी गरेको छैन । पवित्र कुरआन र हदीसमा स्पष्ट रूपमा आएको छ कि हजरत मुहम्मद अन्तिम ईशदूत हुनु हुन्छ ।

हजरत मुहम्मद विश्वविख्यात विभूतिहरूको दृष्टिमा

हिन्दू ग्रन्थहरूमा कल्कि अवतारलाई विश्वजगतका हितकारी, सम्पूर्ण संसारका मार्गदर्शक र महान् ऋषि घोषित गरिएको छ ।

उल्लेखनीय कुरो यो हो कि संसारका प्रसिद्ध विचारक र इतिहासलेखकहरूले स्पष्ट रूपमा यो स्वीकार गरेका छन् कि आजसम्म संसारमा हजरत मुहम्मदभन्दा महान् कुनै व्यक्ति आएको छैन। निस्सन्देह मुहम्मद नै विश्वविख्यात उपदेशक र पुरुषोत्तम हुनु हुन्थ्यो। यहाँ उदाहरणको लागि केही इतिहासिक विचारधारा प्रस्तुत छ ।

❖ प्रसिद्ध इतिहासलेखक Jules Masserman ले सप्ताहिक अमेरिकी पत्रिका (Times) मा निर्णय गर्नु भएको छ कि सम्पूर्ण युगहरूका महानतम नायक हजरत मुहम्मद थिए, जुनमा तीन श्रेणीहरूका सबै विशेषताहरू उपलब्ध थिए । उनीभन्दा दोस्रो नम्बरमा हजरत मूसाले यी सबै काम गरे ।

❖ प्रसिद्ध अमेरिकी वैज्ञानिक तथा इतिहासलेखक Michal H. Hart ले आफू ईसाई हुनको बावजुद आफ्नो पुस्तक (The Greatest 100 in history) मा आफ्नो सूचि

अनुसार हजरत मुहम्मदलाई प्रथम स्थान दिनु भएको छ र हजरत ईसु मसीहलाई तेस्रो स्थानमा राख्नु भएको छ।

❖ प्रोफेसर मार्गोलेथले आफ्नो किताब Muhammad The Rise Of Islam (जुन Heroes Of The Nation को संदर्भमा १९०५ मा न्यूयार्कमा प्रकाशित भयो) मा लेख्नु भएको छ कि हजरत मुहम्मदको दया र मानवता अपार थियो। हजरत मुहम्मदमा यस्ता महान् विशेषताहरू थिए कि उहाँका शत्रुहरू पनि उहाँको प्रशंसा गर्नुमाथि विवश भैहाले।

❖ महा विचारक जान डियून पोर्टले आफ्नो किताब Apology For Muhammad And Qur'an को आरम्भमा लेख्नु भएको छः निस्सन्देह विश्वका सम्पूर्ण नायक र विजेताहरूमा कोही यस्तो छैन जसको जीवन चरित्र हजरत मुहम्मदको जीवन चरित्रभन्दा अधिक विस्त्रित र सत्यपूर्ण होस्।

❖ ई डरमिधम आफ्नो पुस्तक The Life Of Muhammad मा लेख्नु हुन्छः निस्सन्देह मुहम्मदको पवित्र शिक्षाले अरबको अंधकारमय जीवनलाई उज्ज्वल गरि दियो। महिलाहरूको दशा जनावरभन्दा अधिक खराब थियो, उनीहरूलाई सामाजिक महानता र अधिकार प्राप्त भयो। मुहम्मद नै संसारका एक मात्र

संदेष्टा र मार्गदर्शक हुन्, जसको पूर्ण जीवन खुल्ला किताबको समान स्पष्ट छ । उहाँको जीवनको कुनै कोण आँखाबाट लिप्त छैन । जसले मुहम्मदमाथि कुनै प्रकारको आरोप लगाउँ छ, निस्सन्देह उ महा मूर्ख र बहुलाहा छ ।

हजरत मुहम्मद सारा मानवजातिका लागि

उपर्युक्त धर्मशास्त्र र ईतिहासिक प्रमाणहरूबाट सिद्ध भैहाल्यो कि हजरत मुहम्मद सल्लल्लाहु अलैहि व सल्लम नै संसारका महान् नायक, उत्तम संदेष्टा, कल्कि अवतार तथा अन्तिम ईशदूत हुन् । उहाँमाथि ईशदूतत्वको सिलसिला समाप्त भैसक्यो । अब उहाँपछि कुनै ईशदूत आउने छैन ।

हजरत मुहम्मद सल्लल्लाहु अलैहि व सल्लमको दूतत्व कुनै खास समुदायको लागि होइन बरू सारा मानवजातिका लागि हो । हजरत मुहम्मद सल्लल्लाहु अलैहि व सल्लमले भन्नु भयोः म अल्लाहको तर्फबाट संसारको मार्गदर्शक नियुक्त गरिएको छु। म मार्ग दर्शनको कुनै प्रतिफल तिमीहरूबाट चाहन्ना मेरो, कुरा सुन र मेरो आज्ञाको पालन गर ।

अतः हजरत मुहम्मद सल्लल्लाहु अलैहि व सल्लम माथि अवतरित भएको पवित्र कुरआन, ईश्वरीय शिक्षा र इस्लामिक नियमहरूलाई मान्नु र शान्ति सुरक्षाको सत्य धर्म इस्लामलाई स्वीकार गर्नु प्रत्येक व्यक्तिको कर्तव्य र मानवताको माँग हो । इस्लाम बिना लौकिक र परलौकिक सफलता एवं सुख-शान्ति कहिले पनि प्राप्त हुने छैन ।

القرآن الكريم
آخر الكتب السماوية

पवित्र कुरआन
अन्तिम ईश्वरीय ग्रन्थ

ईश्वरीय ग्रन्थको आवश्यकता

सम्पूर्ण विश्व-ब्रह्माण्डलाई बनाउने र तिनको नियन्त्रण तथा शासन गर्ने महान् ईश्वर अल्लाहले यस पृथ्वीमा मानव जस्तो विवेकशील, बुद्धिमान् प्राणीको उत्पत्ति गर्‍यो। उसले मानवीय आवश्यकताका सारा वस्तुहरूलाई पृथ्वीको कोख तथा छातीमा ठाउँ ठाउँमा फैलाई दियो। उसले अपना उपासक र भक्तहरूका लागि एक लक्ष्य तथा उद्देश्य निश्चित गरि दियो र त्यससम्म पुग्ने मार्ग पनि दर्शायो ।

अल्लाहले आरम्भदेखि नै अपना भक्तहरूको मार्ग दर्शनका लागि प्रत्येक समुदायमा अपना सन्देशबाहक ईशदूतहरूलाई पठाई उहाँहरूमाथि आफ्नो वाणी अवतरण गर्‍यो । ईशदूतहरूले मानिसहरूलाई राम्ररी जीवन व्यतीत गर्ने शिक्षा दिइ सत्यकर्म र कुकर्म छुट्याएर सत्कर्म अनुकूल जीवन यापन गर्ने र कुकर्मबाट जोगाउने मार्ग पनि दर्शाए। अतः ईश्वरीय लक्ष्य र इच्छा बारे ज्ञान प्राप्तीको भरपर्दो आवश्यकताको पूर्तीका लागि ईश्वरले अपना संदेष्टाहरूमाथि पवित्र ईशवाणी र ग्रन्थहरू अवतरण गर्नु भयो ।

ईश्वरीय ग्रन्थको नमुना

अल्लाहले समस्त मानवजातिलाई सोझो बाटोतिर डोऱ्याउनका लागि कतिपय पवित्र पुस्तकहरू आफ्ना संदेशबाहकहरूमाथि अवतरण गर्नु भयो तर तीमध्ये निम्न लिखित मात्र चारवटा ग्रन्थहरूको वर्णन पवित्र कुरआनमा पाइन्छ ।

१-सोहोफे इब्राहीमः यो ग्रन्थ अल्लाहले आफ्ना संदेष्टा हजरत इब्राहीम (अलैहिस्सलाम : वहाँमाथि शान्ति होस्) प्रति अवतरण गर्नु भयो, तर केही समयपछि यो ग्रन्थ रद्द भयो ।

२-तौरातः यो पवित्र ग्रन्थ, अल्लाहले आफ्ना संदेष्टा हजरत मूसा (अलैहिस्सलामः वहाँमाथि शान्ति होस्) माथि अवतरण गर्नु भयो । हजरत मूसा (अलैहिस्सलामः वहाँमाथि शान्ति होस्) का अनुयायीहरूको लापरवाही र त्यसमा हेरफेरले गर्दा यो पवित्र पुस्तक रद्द हुन गयो ।

३-जबूरः यो पवित्र पुस्तक अल्लाहले आफ्ना ईशदूत हजरत दाऊद (अलैहिस्सलामः वहाँमाथि शान्ति होस्) प्रति अवतरण गर्‍यो। वहाँका अनुयायीहरूले दिन प्रतिदिन यसमा निर्धारित शिक्षाहरूलाई बिर्सन थाले र

त्यसमाथि हिंडन पनि छाडि दिए। तसर्थ यो पवित्र ग्रन्थ पनि स्थागित भयो ।

४-इन्जील: यो पवित्र ग्रन्थ ईशदूत हजरत ईसा मसीह (अलैहिस्सलाम: वहाँमाथि शान्ति होस्) माथि अवतरण गरियो। यसैलाई बाइबल भनिन्छ। केही वर्षसम्म संदेष्टा हजरत ईसाका अनुयायीहरूले यसको सम्मान गरी यसमा भएका ईश्वरीय नियमानुसार जीवन यापन गरे। तर पछि गएर केही वर्ष पश्चात अविश्वासीहरूद्वारा यसका धेरै भागहरू गुमाइयो र यसको स्वरूपमा पनि परिवर्तन पारियो। उनीहरूले अल्लाहको कथनमा आफ्ना मनका कुराहरू मिश्रण गरि दिए, जसले गर्दा समस्त पुस्तक गडबड हुन पुग्यो। अन्ततः यो पवित्र पुस्तक पनि निरस्त हुन गयो ।

अन्तिम ईश्वरीय ग्रन्थ

कुरआन: अल्लाहको अन्तिम पवित्र पुस्तक हो, जसलाई अल्लाहले आफ्ना अन्तिम ईशदूत हजरत मुहम्मद (वहाँ माथि शान्ति होस्) प्रति आजभन्दा १४२६ वर्ष अघि २३ वर्षको लामो अवधिमा बेला बेला आवश्यकतानुसार अवतरण गर्नु भयो। कुरआनमा जम्मा ३० पारा (खण्ड) र ११४ सूर: (अध्याय) रहेका छन्। नेपाल र भारतमा साधारणतः अवसत आकारको पवित्र कुरआन ६०० देखि ८०० पृष्ठका हुन्छन् ।

कुरआन पूर्णरूपले सुरक्षित छ

पवित्र कुरआनभन्दा अधिका सबै ईश्वरीय ग्रन्थहरूमा मानिसहरूले परिवर्तन गरेका छन्। कुनै पनि ईश्वरीय पुस्तक आफ्नो असलीरूप र अवतरित गरिएको भाषामा उपस्थित छैन। ईश्वरीय ग्रन्थहरूमध्ये मात्र पवित्र पुस्तक कुरआन नै हो जुन समस्त संसारमा आफ्नो असली भाषा र शुद्ध अवस्थामा सुरक्षित रही उपस्थित छ। कुरआनका शब्द र अर्थ सबै अल्लाहका तर्फबाट हुन्, ती परिपूर्ण छन्। ठूला ठूला बिद्वमानहरू र धार्मिक गुरुहरूलाई पनि कुरआनको एक शब्द र एक अक्षर पनि संशोधन गर्ने अधिकार छैन। कुरआनको सुरक्षाको जिम्मा अल्लाहले स्वयं लिनु भएको छ। अल्लाहको वाणी छ :

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ۝ الحجر : १ ॥

अर्थ: निस्सन्देह यस पवित्र पुस्तकलाई हामीले अवतरण गरेकाछौं र हामीले नै यसको सुरक्षा गर्नेछौं। (कुरआन: १५/१)

पवित्र कुरआनको सुरक्षाको अन्तर्गत सारा संसारका मुस्लिम समुदायमा कुरआनलाई कंठस्थ गर्ने चलन छ। यस शुभ कामका लागि विश्वमा कतिपय इस्लामिक पाठशालाहरू स्थापित छन् जहाँ कुरआन

कण्ठस्त गराइन्छ र संगै शुद्ध उच्चारणसित पढ्ने शिक्षा पनि दिइन्छ ।

१२-१४ वर्षका बाल-बालिकाहरूको एउटा ठूलो संख्या पाइन्छ जसलाई यो विशाल पवित्र ग्रन्थ कण्ठस्त छ । केवल नेपाल र भारतमा कुरआन कण्ठस्त गर्ने पुरुष र महिला हाफिजहरूको संख्या लाखौंसम्म पुगि सकेको छ। कुरआन कण्ठस्त गर्नेहरूको सराहना र साहसको लागि प्रत्येक पाठशालामा साना-ठूला गरि विभिन्न प्रतियोगिता गराउने र त्यसमा भाग लिनेहरूलाई प्रोत्साहनका निम्ति पुरस्कार दिइने चलन पनि वर्षौंदेखि चलि आईरहेको छ ।

कुरआनमा उल्लिखित आदर्शहरूको एक झलक

पवित्र ग्रन्थ कुरआनमा विशुद्ध सामाजिक, राजनीतिक, आर्थिक र धार्मिक शिक्षा, नियम र विचारहरूको साथै न्यायिक मानव अधिकार, शान्ति, सुरक्षा, उपकार, सहानुभूति, दानशीलता, दान, साधना, वफादारी, दया, संरक्षण तथा मार्गदर्शन आदि जस्ता कतिपय ईश्वरीय शिक्षाहरू उल्लेख गरिएका छन्।

कुरआन अनुसार सारा मानिसहरू एउटै आमा-बुवाका सन्तान हुन्। उनीहरू बीच कुनै प्रकारको भेदभाव र छुवाछूत छैन। मानवताको सर्वोत्कृष्ट लक्ष्य प्राप्तिको साधन मात्र तक्वा (अल्लाहको डर) हो ।

मानिसहरू मध्ये सबभन्दा सम्मानित उ व्यक्ति हो जो सबभन्दा अधिक अल्लाहसंग तर्सन्छ ।

कुरआन अनुसार यस सृष्टिका स्रष्टा एक मात्र छ, जो सधैंदेखि छ र सधैं रहने छ। उसको न कोही पिता छ न पुत्र छ । न प्रभुत्वमा कोही उसको साझेदार एवम् साथी छ । सृष्टिको रचना एवम् उत्पत्ति, संसारको व्यवस्था एवम् संचालन, पृथ्वी र आकाशको प्रभुत्व उसैको हातमा छ। उसलाई कुनै पनि वस्तुको आवश्यकता छैन र उसमाथि कसैको आदेश पनि चल्दैन।

अल्लाह न कसैको शरीरमा ओर्लन्छ न कसैको रूप धारण गर्दछ । न उसको कुनै अवतार हुन्छ । उ कुनै क्षेत्र र दिशामा सीमित छैन । उसले जो चाहन्छ त्यो भइहाल्छ जे चाहदैन त्यो कहिल्यै हुँदैन ।

कुरआनमा कुनै पनि आकाशिय ग्रह, सूर्य, चन्द्रमा, ढुंगा, पत्थर, बोट बिरूवा, नदी नाला, गाई गोरू एवम् मूर्ति आदिको पूजालाई महा पाप र अधर्म मानिएको छ । एकेश्वरवादीहरूको ठेगाना स्वर्ग तथा बहुदेववादीहरूको ठेगाना नरक घोषित गरिएको छ ।

कुरआन सारा मानवजातिका लागि

(श्री सतीश चन्द्र गुप्ता)

पवित्र कुरआन कुनै खास समुदाय वा वर्गका लागि विशिष्ट छैन । बरू यो हावा, पानी, प्रकाश जस्तै सारा मानिसका लागि मार्गदर्शक एवं प्राण वर्धक हो । विभिन्न समुदायका बिचारकहरूले कुरआनलाई अध्ययन गरी उसका पवित्र शिक्षाहरू र विशेषताहरू बारे आ-आफना सदबिचार र भावना प्रकट गरी कुरआनलाई आफना जीवनदीप घोषित गरेका छन् ।

आउनुहोस्! कुरआनको बारेमा भारत(किठोर-मेरठ) का महान् हिन्दू नायक श्री सतीश चन्द्र गुप्ताको टिप्पणीलाई पढौं, जुन उहाँले कुरआनलाई अध्ययन गरी लेख्नु भएको छ :

((मेरो ठूलो सौभाग्यको कुरो हो र धन्य छ प्रभुको कि मैले संसारका महानतम् एवम् पवित्रतम् पुस्तक कुरआनको अध्ययन गरें र जहाँसम्म सम्भव थियो आफ्नो अल्प बुद्धिबाट त्यसलाई बुझ्ने प्रयास गरें ।

यस पुस्तकलाई पढ्नुभन्दा पहिले मैले सुनेको थिएँ र स्वयम् पनि म यही मान्दथें कि यो एक विशेष कौम (समुदाय) मुसलमानहरूको ग्रन्थ हो । तर, यसलाई पढेर ज्ञात भयो कि यो मुसलमानहरूको होइन

अल्लाहको किताब हो जो कुनै विशेष भु-भाग वा जातिको लागि होइन बरू हावा, पानी, प्रकाश जस्तै सम्पूर्ण मानव समुदायको लागि हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले मैले ठानेको थिएँ कि इस्लामको अर्थ तरवारको लडाईँ, बर्बरता र रक्तपात हो । तर कुरआन पढेर ज्ञात भयो कि इस्लाम एक ईश्वरमा सच्चा-पक्का आस्था, विश्वास र त्यसको आज्ञाको परिपालनको नाम हो। इस्लामको अर्थ शान्ति र समर्पण हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले मैले ठानेको थिएँ कि मुसलमानको अर्थ कटुता, कट्टरता र क्रुरता हो । तर, कुरआन पढेर लाग्यो कि मुसलमानको अर्थ परस्परको सहयोग, सादापन र विनम्रता हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म सम्झन्थें कि कुरआनको अर्थ संकीर्णता, भेदभाव र झुट हो । तर, कुरआन पढी ज्ञात भयो कि कुरआनको अर्थ सत्य, सम्मान, समानता र मानवकल्याण हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म सम्झन्थें कि धर्म एक कुंठित एवम् स्कीर्ण धारणा हो, अन्धविश्वास एवम् निर्मूल बिचारहरूको योग हो। तर, कुरआन पढी थाहा भयो कि धर्म ईश्वरीय मान्यताहरू, शिक्षाहरू र

मूल्यहरूको समुच्चय हो, मानवको लौकिक एवम् परलौकिक जीवन बनाउने चीज हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म ठान्थें कि धर्म अनेक छन्। इस्लाम पनि कुनै नयाँ धर्म हो। तर, कुरआन पढी ज्ञात भयो कि धर्म एक मात्र छ। इस्लाम सम्पूर्ण प्राचीन धर्महरूको अन्तिम एवम् नवीन संस्करण हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म ठान्थें कि मुसलमान एक सम्प्रदाय, एक समुदाय को नाम हो। तर, कुरआन पढेर थाहा भयो कि मुसलमान कुनै सम्प्रदाय-समुदायको नाम होइन बरू यो विशेष चारित्रिक विशेषताहरू र विशुद्ध आचरणको नाम हो। विकाररहित, उत्तेजनारहित, प्रदर्शनरहित, इर्ष्या- द्वेषरहित जीवनको नाम हो। ममतायुक्त, समतायुक्त, सद्गुणसम्पन्न जीवनको नाम हो ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म ठान्थें कि इस्लाम महिलाहरूका साथ अन्याय गर्दछ। उनीहरूलाई चार दिवारको बीचमा बन्द गरी केवल बच्चा जन्माउने मेशिन सम्झन्छ । तर, कुरआन पढेर ज्ञात भयो कि इस्लाम नारी र पुरुषमा अस्वाभाविक भेदभाव गर्दैन । बरू ती शोषकहरूबाट उनीहरूलाई मुक्ति दिलाउँछ जुन उनीहरू पतिलाई परमेश्वर मानेर सहन गर्दै आइरहेका थिए ।

कुरआन पढ़ेपछि एक कटु सत्य पनि मेरो सामुन्ने आयो कि शताब्दियौ पहिले जुन मुसलमान सम्राट भारत आएका थिए तिनले वास्तविक इस्लाम साथमा ल्याएका थिएनन् र आज जुन मुस्लिम समुदाय हाम्रा सामुन्ने छ त्यो स्वयम् पनि इस्लामको आदर्शको अनुरूप छैन ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म सम्झन्थें कि सृष्टिको बागडोर अनेक देवी देवताहरूको अधिपत्यमा छ। अलग अलग भूभागमा रहने विभिन्न जातिहरूको अलग अलग देवीदेवता वा भगवान हुन्छन् । तर, कुरआन पढेर मैले थाहा पाएँ कि सम्पूर्ण ब्रह्माण्डको बागडोर एक मात्र नियामक (संचालक) शक्तिको हातमा छ जो सम्पूर्ण सृष्टिको रचयिता, संचालक, मार्गदर्शक एवम् नियन्त्रक हो । र उही एक मात्र उपास्य पनि हो, उसका अतिरिक्त कोही पनि उपास्य छैन ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म सम्झन्थें कि यो सृष्टि सदा जारी रहने छ, सिलसिला कहिल्यै समाप्त हुने छैन। तर, कुरआन पढेर ज्ञात भयो कि यस सृष्टिका अन्त हुनेछ। मृत्यु जीवनको अन्त होइन अपितु पारलौकिक जीवन पनि हो। हामी आफ्ना प्रत्येक कर्तव्यका लागि ईश्वरप्रति उत्तरदायी छौं। यस कारणले हामीलाई

वास्तविक र अन्तिम महत्व मृत्यु पश्चातको जीवनको स्थायी र दृढ परिणामहरूलाई नै दिनु पर्छ ।

कुरआन पढ्नुभन्दा पहिले म ठान्थें कि मानव जीवनको सार्थकता संसारिक अतिशयोक्ति (बढाईचढाई) मा छ, सत्ता, सम्पत्ति सम्मानमा छ। राम्रो र ठूलो मानिस त्यो हो जो सम्पत्तिवान छ, सुन्दर छ उच्च जातीको छ। तर कुरआनको अध्ययन पश्चात ज्ञात भयो कि जीवनको सार्थकता आर्थिक अवस्थामा उन्नति र प्रशंसनियताको प्रमाण होइन। राम्रो र ठूलो मान्छे त्यो हो जो अल्लाहसंग तर्सन्छ र जसको आचार-व्यवहार श्रेष्ठ छ। राम्रो हुनको लागि सम्राट हुनु जरूरी छैन। इस्लाममा झाडु लगाउने कुचीकार पनि त्यति नै श्रेष्ठ हुन सक्छ जति कुनै देशको बादशाह ।

हामी इतिहास, भूगोल, विज्ञान गणित आदिको अध्ययन गर्दछौं। आलु, काउली, चन्द्रमा, तारा, लामखुट्टे, झिंगा आदिमाथि शोधकार्य गर्छौं। तर आफ्नो जिन्दगीको सम्बन्धमा आफूलाई गम्भीर पाउँदैनौं।

कुरआन यस्तो एक अमूल्य ग्रन्थ हो जसले हामीलाई बताउँछ कि जिन्दगी के हो र यसको हालत के हुने छ। आज कुरआन नै वास्तविक ज्ञानको स्रोत हो । यसका शिक्षा-पाठहरू जीवनका राम्राकुराहरूको कसौटी हो । यसका कुनै पनि आदेश र उपदेश भन्नु र पढ्नुसम्म

मात्र सीमित छैन, अपितु पूर्णरूपले अनुकरणीय छ । कुरआनका सबै अनुदेशहरू वैज्ञानिक छन्, तर्क र विवेकमा आधारित छन् ।

कुरआनका केही मुख्य तत्त्व यी हुन् :

१. कुरआनका सबै शिक्षाहरू एकता, एकात्मिकता, समता र सार्वभौमिकतामा आधारित छन् । सबैको उपास्य एक छ । सबैको धर्म एक छ । सत्य एक छ । लक्ष्य एक छ । मानव जाति एक छ ।

२. कुरआन ऊंचनीच, जाति रंग, नस्ल आदिको भेद-भावलाई जरोबाटै नष्ट गर्दछ जसका कारण संसारमा सबभन्दा बढी रक्तपात भयो ।

३. कुरआन सम्राज्यवाद, संकीर्ण राष्ट्रवाद (Narrow Nationalism) र पुरोहितवादको अन्त गर्दछ, जुन अन्याय र अत्याचारको चरम सीमा हो ।

४. कुरआन धार्मिक एकाधिकारको अन्त गर्दछ । इस्लाममा पेशेवर धार्मिक वर्गको कुनै अस्तित्व छैन ।

५. कुरआन मानव चाहनाको हनन् गर्दैन । नांगो बस्ने, भोको रहने, र इच्छालाई दबाएर जिउने शिक्षा दिदैन ।

६. कुरआन धर्मको मामलामा कुनै किसिमको जबरजस्तीको काम गर्दैन ।

७. कुरआन साइत-कुसाइत, सगुन-अपसगुन, टुना-मंत्र आदि अन्धविश्वासबाट मानवलाई मुक्ति दिलाउँछ।

म सम्पूर्ण मानव समुदायसँग अनुरोध गर्दछु कि उनीहरूले सारा द्वेष प्रवृत्तिलाई त्यागेर शुद्ध हृदय र पक्षपातरहित भइ निष्पक्ष भावले सत्यको जिज्ञासु बनी कुरआनलाई बूझ्ने प्रयास गरुन्। यस्तो गरेमा उनीहरू निस्सन्देह यस निष्कर्षमा पुग्नेछन् कि इस्लाम एक स्वयम्सिद्ध वास्तविक, स्वभाविक जीवन व्यवस्था हो । यो त्यही धर्म हो जसको खोजीमा सारा मानव समुदाय छन् र यस बिना उनीहरूलाई सुख-शान्ति कहिल्यै प्राप्त हुने छैन ।)) (मासिक हाम्रो सौगात जेठ २०५६ अंक ५)

الإسلام دين الرحمة والأمان

इस्लाम

दया र शान्तिको धर्म

आज दुर्भाग्यले प्रत्येक मुलुक र समुदायमा आतंकवाद र उग्रवादको कुनै न कुनै संगठन अवश्य पाइन्छ ।

यो आश्चर्यजनक कुरो हो कि यदि इस्लामबाहेक अरू धर्मसंग सम्बन्धित आतंकवादीहरू ठूलाभन्दा ठूला घटना पनि गर्छन् भने तिनीहरूको नामका साथ उस धर्मको नाम चर्चामा आउँदैन जुन धर्मसंग तिनीहरूको सम्बन्ध छ । यस्तो अवस्थामा मेडियाहरू भन्छन् कि आतंकवादलाई धर्मसित जोड्नु उचित छैन । तर जब इस्लामिक नाम राखिएको कुनै आतंकवादीले कुनै घटना गर्छ भने मेडियाका साथै इस्लामसंग शत्रुता राख्नेहरू कराउन-चिच्याउन थाल्छन् कि इस्लामको अर्थ उग्रवाद र मुस्लिमको अर्थ आतंकवादी हो !!

इस्लामलाई बदनाम गर्ने र उसको बारेमा घृणा फैलाउनेहरू दुई प्रकारका छन् : एक समूहलाई इस्लामका पवित्र शिक्षाहरूको बारेमा केही पनि जानकारी छैन तसर्थ तिनीहरूले मेडियाहरूको राजनीतिक प्रोपेगेण्डाको आधारमा आफ्नो मनमस्तिस्कमा इस्लामप्रति एक गलत र घृणित तस्वीर कायम गरेका छन् ।

अर्को समूहलाई इस्लामको बारेमा जानकारी छ, तर जानीबुझी इस्लामका शत्रु बनेका छन् । संसारमा

फैलिरहेको मुस्लिम संख्यालाई आफना आँखाले शत्रुताको कारण हेर्ने सक्दैनन् । तिनीहरूको भावना मुस्लिमहरूलाई लुप्त पार्नु हो, तसर्थ तिनीहरू कुनै न कुनै बहानाले कतिपय मुलुकहरूमा निर्दोष मुस्लिमहरूलाई सामोहिक हत्या गरीरहेका छन् वा आफना मित्रहरूद्वारा मुस्लिमहरूलाई कत्तल गराइरहेका छन् । यो कुरा मेडियासंग सम्पर्क राख्ने सबै बुद्धीजीविलाई थाहा नै छ ।

इस्लाम सम्पूर्ण प्राचीन ईश्वरीय धर्महरूको अन्तिम एवम् नवीन संस्करण हो । इस्लाम “सलाम” धातुबाट बनेको एउटा अर्बिक शब्द हो, जसको अर्थ नै शान्ति, सुरक्षा र आत्म समर्पण हो । यस्तै भेटघाट र मुलाकातको समय मुस्लिमहरू एक अर्कालाई “अस्सलामो अलैकुम व रहमतुल्लाहे व बरकातोहु ” भन्दछन्, जसको अर्थ हो “ तपाईंमाथि ईश्वरको दया, कृपा र शान्ति होस्” ।

इस्लामको उद्देश्य संसारबाट कटुता, कट्टरता, क्रूरता, अत्याचार, बर्बरता, रक्तपात, जातीय भेदभाव, आदि जस्ता अन्याय र अत्याचारको चरम सीमालाई समाप्त गरी पूरै संसारमा एकता, समानता, शान्ति, परस्परको सहयोग, सादापन, विनम्रता, सत्यता, सम्मान र मानवकल्याणको स्थापना गर्नु हो ।

इस्लामले विश्वबन्धुत्वका साथ सम्बन्ध र प्रेममाथि जोर दिएको छ, तसर्थ मुस्लिमहरू आफ्नो देशको नियम र कानूनको सीमाभित्र रही देशको निर्माण र विकासमा सक्रिय सहभागितालाई धर्म, मानवता र न्यायको माग सम्झन्छन् ।

समानता र मानवता

इस्लाम ऊँचनीच, जातिरंग, भेदभाव र छुवाछुतको रीतिरिवाजलाई जरोबाटै नष्ट गर्दछ, जसका कारण संसारमा सबभन्दा बढी रक्तपात भयो । तसर्थ मुस्लिमहरू कैयौँ मानिसहरू र कैयौँ ब्यक्तिहरू निसंकोच एउटै थालमा खान्छन्, एक अर्काले बचाएको खाना खान्छन् र एक अर्काले बचाएको पानी पिउने गर्दछन् । गोरो-कालो, धनी-गरीब, मालिक-नौकर सबै एकै पंक्तिमा काँधमा काँध मिलाएर उभी सलात (नमाज) पढ्छन् ।

मानवीय अधिकार

इस्लामले गरीबहरूलाई सेवा र सहायता गर्नुमाथि जोर दिएको छ तथा धनवान्हरूमाथि आफ्ना सम्पतिबाट दान गरी दीनदुखी, गरीब, दुहुरो, यात्री, र विधवाहरूलाई सहायता गर्नु अनिवार्य धोषित गरेको छ ।

मानवीय प्रतिष्ठाको सुरक्षा

इस्लामले इज्जत, प्रतिष्ठा र नश्लको सुरक्षाको लागि व्यभिचार र समलिङ्गीलाई हराम (वर्जित) ठहराएको छ र यस्ता गर्नेहरूका लागि कडाभन्दा कडा सजाय राखेको छ ।

इस्लामले बुद्धि, प्राण, संपत्ति तथा मानवीय सम्मान र मर्यादाको सुरक्षाका लागि आत्महत्या गर्नु, दारु-रक्सी खानु, जुवा खेल्नु, चोरी र लुटमार गर्नु आदिलाई अवैध र हराम ठहराउँदै यसको लागि सख्त सजाय राखेको छ ।

इस्लाम यस्तो समुदाय बनाउन चाहन्छ कि जसबाट सारा संसारमा दया र प्रेमको प्रकाश फैलियोस्। आपसको विरोधभास, झगडा र घृणा समाप्त होस् तथा सारा संसारलाई जीवनको सही लक्ष्य थाहा हुन सकोस् ।

शान्ति र सुरक्षा

इस्लामले शान्ति र सुरक्षामाथि धेरै बल दिएको छ, उग्रवाद र आतंकवादको घोर निन्दा गरेको छ तथा आतंकवादीहरूको लागि कठोर सजाय राखेको छ ।

यहाँ पवित्र कुरआनका केही श्लोकहरूलाई पढी आफै विचार गरौ कि इस्लामले शान्ति सुरक्षामाथि कति बल दिएको छ ।

महान् ईश्वर अल्लाहले मुहम्मद (उहाँमाथि शान्ति होस्)लाई सम्बोधित गर्दै भन्नु भएको छ :

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ۝ ١٠٧ ۝ الْأَنْبِيَاءُ ۝ ١٠٧ ۝ ﴾

अर्थ : हामीले तपाईंलाई सारा संसारका लागि दया र शान्ति मात्र बनाएर पठाएका छौं। (कुरआन: २१/१०७)
अल्लाहको वचन छ :

﴿ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ۝ ٦٠ ۝ الْبَقَرَةُ ۝ ٦٠ ۝ ﴾

अर्थ: अल्लाहले जुन जीविका प्रदान गरेको छ उमध्यै खाऊ, पिऊ तर धरतीमा आतंक र विध्वंस मच्चाउँदै नहिंड । (कुरआन: २/६०)

अल्लाहको भनाइ छ :

﴿ كُلَّمَا أَقْدُوا نَارًا لِّلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ ۝ ٦٤ ۝ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ۝ ٦٤ ۝ الْمَائِدَةُ ۝ ٦٤ ۝ ﴾

﴿ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ۝ ٦٤ ۝ الْمَائِدَةُ ۝ ٦٤ ۝ ﴾

अर्थ: जब जब तिनीहरू युद्धको आगोलाई भड़काउँछन् भने अल्लाहले त्यसलाई निभाउँछन् अनि तिनीहरू धरतीमा आतंक र उपद्रव उत्पन्न गर्न चाहन्छन् परन्तु अल्लाह आतंकवादीहरूलाई मन पराउँदैनन्। (कुरआन: ५/६४)

एक श्लोकमा अल्लाहको वाणी छ :

﴿مِنْ أَجْلِ ذَٰلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ
نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ
النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ
جَمِيعًا﴾ المائدة: ३२

अर्थ: यसैले गर्दा हामीले इस्राईलका सन्तानहरूका लागि यो आदेश लेखिदिएका थियौं कि जसले पनि कुनै निर्दोष व्यक्तिको हत्या गर्छ भने मानौं कि उसले सारा मानवजातिलाई हत्या गरिदियो, र जसले एक व्यक्तिको पनि ज्यान बचायो भने मानौं कि उसले सम्पूर्ण मानवजातिलाई नै जीवन दियो। (कुरआन: ५/३२)

अल्लाहको कथन छ :

﴿الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ
 اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ هُمُ
 الْخَاسِرُونَ﴾ البقرة: २७

अर्थ: जुन मानिसहरू अल्लाहसंग गरिएको वाचाको उलंघन गर्छन् र नातागोतालाई समाप्त पार्छन् तथा धरतीमा आतंक फैलाउँछन्, उनीहरूले नै हानी उठाउनेछन् । (कुरआन : २/२७)

एक श्लोकमा अल्लाहले भन्नु भएको छ :

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ
 اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ۖ وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى
 فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ لَا
 يُحِبُّ الْفُسَادَ﴾ البقرة: २०४ - २०५

अर्थ: मानिसहरूमध्ये कोही यस्तो पनि छ जसको कुरा तिमीलाई सांसारिक जीवनमा खूबै राम्रो लाग्छ, र उसले आफ्नो मनको कुरालाई सत्य तुल्याउन अल्लाहलाई साक्षी बनाउँछ, जबकि ऊ सत्यको ठूलो दुश्मन हुन्छ। जब फर्केर जान्छ त धरतीमा आतंक र विध्वंस

मच्चाउन अनि खेतीबारी र मानव जातिलाई विनाश पार्न सक्रिय रहन्छ, तर अल्लाहले उपद्रव र आतंकलाई पसंद गर्दैन। (कुरआन : २/२०४, २०५)

अल्लाहको महावाणी छ :

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ

مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ

﴿١٢﴾ البقرة: ११ - १२

अर्थ: जब तिनीहरूसित भनिन्छ कि धरतीमाथि बिगाड उत्पन्न न गर, तब तिनीहरू भन्छन् कि हामीहरू त मात्र सुधारक हौं । सावधान! वास्तवमा तिनीहरू नै आतंकवादी हुन्, तर तिनीहरू सोचबिचार गर्दैनन् । (कुरआन : २/११, १२)

अल्लाहले आतंकवादीहरूको दण्ड र सजायको घोषणा गर्दै भन्नु भएको छ :

﴿إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ

فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ

مَنْ خَلَفَ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا
وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ المائدة: ३३

अर्थ: जुन मानिसहरू अल्लाह र उसका संदेष्टासंग युद्ध गर्छन् र धरतीमा आतंक फैलाउँछन्, तिनीहरूको सजाय यो छ कि तिनीहरूलाई वध गरियोस्, वा शूली चढाइयोस्, वा तिनीहरूका हात तथा खुट्टा उल्टो दिशामा काटियोस्, वा तिनीहरूलाई देशनिकासा गरियोस्, यो त तिनीहरूका लागि सांसारिक अपमान र अनादर मात्र हो, तथा परलोकमा तिनीहरूका लागि योभन्दा पनि ठूलो यातना छ । (कुरआन : ५/३३)

आउनुहोस् इस्लामको बारेमा महान् हिन्दू नायक श्री मालिक रामको विचारलाई पढौं र इस्लामलाई आफ्नो जीवनदीप बनाऔं । उहाँको यो लेख मासिक हाम्रो सौगात, काठमाडौं, फागुन-चैत्र २०५५ अडक २ मा प्रकाशित भएको थियो ।

इस्लाम धर्म नै मौलिक धर्म हो

(मालिक राम)

“ पवित्र कुरआनमा जिन्न र मनुष्यहरूलाई सृष्टि गर्नुको र उनीहरूको जिन्दगीको उद्देश्य यो बताइएको छ कि उनीहरू अल्लाहका सत्यवादी र उपासना गर्ने भक्त हुन् ।

जब सृष्टिको रचनाको कारण र उद्देश्य नै यही हुन्छ भने यो कसरी सोच्न सकिन्छ कि अल्लाहले आफ्ना भक्तहरूका लागि एक लक्ष्य तयार गरिदियो र त्यससम्म पुग्ने कुनै मार्ग बताएन, न कोही त्यस मार्गसम्म बताउने व्यक्ति नै पैदा गरिएन ? यिनै सन्देहहरूलाई यसरी दूर गर्‍यो “ हामी सम्म पुग्ने मार्ग इस्लाम कहलाउँछ ” ।

मुसलमान त्यो हो जो नदेखीकनै अल्लाहमाथि विश्वास गर्छ र उसको भक्ति गर्छ । आफ्नो मानसिक, नैतिक, आत्मिक तथा अन्य क्षमताहरूलाई जुन अल्लाहले उसलाई प्रदान गरेको छ उसको र उसका अन्य भक्तहरूको लागि खर्च गर्दछ । यति मात्र होइन उसको यस कुरामा पनि विश्वास छ कि शुरुदेखि नै अल्लाहले भक्तहरूको मार्गदर्शनका लागि नबीहरू (दूत) पठायो र उनीहरूमाथि वह्य (आफ्नो वाणी) अवतरण

गन्थो यस कारणले मुसलमानहरूले भूतकालका सबै नबी (दूत) हरू र उनीहरूमाथि अवतरित वह्य (प्रकाशना) लाई पनि मान्दछन् ।

उनीहरूलाई यस कुरामा पनि विश्वास छ कि हामी यस जीवनमा जुन जुन राम्रो नराम्रो काम गरिरहेका छौं एक न एक दिन त्यसको फल र दण्ड पनि अवश्य नै प्राप्त हुने छ । यही शिक्षा अनादिकालदेखि नै मनुष्यतर्फ आइरहेको छ र यही त्यो मार्ग हो जसले लक्ष्यसम्म पुर्‍याउने छ, यसैको नाम इस्लाम हो ।

अनि मार्ग मात्र बताइएन बरू यस्ता मानिसहरू पनि पैदा गरियो जो यस मार्गका प्रत्येक घुमाउरो, उकाली, ओरालीबाट अवगत थिए । उनीहरूले यो जान्दथे कि लक्ष्यसम्म पुग्नुभन्दा पहिले कहाँ कहाँ कठिनाइहरूको सामना गर्नु पर्छ र तिनीहरूबाट बच्ने उपायहरू के के हुन् । कुरआनको व्याख्यान अनुसार सीधा मार्ग देखाउनेवाला यो पथप्रदर्शक प्रत्येक जातिमा पैदा भए ।

उनीहरूले मानिसहरूलाई शिक्षा दिए र बताए कि सत्कर्म के हो र कुकर्म के हो ? सत्कर्ममा हिंड्ने र कुकर्मबाट बच्ने मार्गदर्शन दिए । यिनीहरू नै अल्लाहका नबी र रसूल (सन्देशवाहक) थिए जसले

अल्लाहको वह्य (प्रकाशना) र इल्हाम (वह्यद्वारा प्राप्त हुने ज्ञान)को प्रकाशमा विभिन्न जातिहरूको मार्गदर्शन गरिरहे ।

प्रत्येक नबी आफ्नो जातिमा सबभन्दा पहिले आफ्नो नबुवत (दूतत्व) को सच्चाइ र अल्लाहको मार्गदर्शन सत्य हुने कुरामा ईमान ल्याउँछ । अर्को शब्दमा ऊ सबभन्दा पहिले मुस्लिम हुन्छ । मानौं त्यो एक नमूना हो इस्लाम, इस्लामीय शिक्षा र त्यसलाई व्यावहारिक रूप दिनुको । अरू: मानिसहरू उसको मार्गमा हिंड्छन् । यही उसको अनुयायी (उम्मत) कहलाउँछन् ।

अरू: स्पष्ट छ कि इस्लाम, मुस्लिम, नबी, रसूल, वह्य आदि अरबी भाषाका शब्दहरू हुन् र हरेक ठाउँमा यी शब्दहरूको लागि यही (पारि-भाषिक शब्दावली) प्रचलनमा रहेन होला । कुनै न कुनै चरणमा संसारमा विभिन्न भाषाहरूको चलन रहदै आएको छ । जुन देश वा जातिमा कोही नबी (संदेष्टा) आयो त्यसमाथि अवतरण हुने वह्य (प्रकाशना) पनि त्यसै जातिको भाषामा नै होला ताकि उसले सर्वसाधारणलाई सत्यमार्ग देखाउन सकोस् ।

यसबाट यो ज्ञात हुन्छ कि यो वह्य केवल अरबीमा हुन सक्दैन । यस्तो हो भने यसबाट त नबीको

आगमनको तात्पर्य नै समाप्त हुन जान्छ किनकि त्यस स्थितिमा उसको कुरा कसैले बुझ्नै सक्दैन । यदि शिष्यले गुरुको कुरा नै सम्झेन भने उसले ज्ञान कहाँबाट प्राप्त गर्न सक्छ ? भन्नुको तात्पर्य यो हो कि नबी विभिन्न जातिहरूमा आए र उनीहरूको वक्तव्यको भाषा पनि अलग अलग थियो, तर उनीहरू सबैको उद्देश्य एक थियो ।

यस प्रकार अल्लाहको मार्गदर्शन सबै जातिका लागि आएको हो र त्यसको माध्यम नबीहरू भए। जब मार्गदर्शनको श्रोत पनि एक छ र मार्गदर्शनको माध्यम पनि उही छ भने यो जरुरी छ कि त्यसको नतिजामा आउने मार्गदर्शन (धर्म) पनि उही हुनु पर्छ र संसार कहिल्यै पथभ्रष्ट हुनुहुदैन ।

तर हामी देख्छौं कि जाति समुदायहरू यसका बावजूद पनि सन्मार्गबाट हटे । उनीहरूले थरीथरीका पूज्य देवीदेवताहरू गढे र उनीहरूको पूजा गर्न थाले । ती देवीदेवताहरूको अलग अलग ठाउँमा अलग अलग रूपहरू बने ।

उदाहरणस्वरूप भारत र बाबुल (प्राचीन इराक) मा सूर्य, चन्द्रमा, तारा र अन्य आकाशीय नक्षत्रहरू थिए । बरू त्यसबाट पनि अगाडि बढेर हरेक प्रकारका देवीदेवताहरू गढेका थिए । जमीन, पानी, आगो, मेघ-

गर्जन, हरेक चीजको कुनै न कुनै देवी वा देवता थियो। तिनीहरूका लागि मूर्ति बनाइयो र तिनीहरूका लागि विशेष मन्दिरहरूको निर्माण गरियो, जहाँ तिनीहरूको पूजा हुन्थ्यो र तिनीहरूलाई प्रसन्न राख्नका लागि विभिन्न भोग चढाइन्थ्यो। चीन र जापानमा मरेका बुजुर्कहरूको पूजा हुने गर्थ्यो। अन्य ठाउँहरूको पनि यही अवस्था थियो।

यस सम्बन्धमा सबभन्दा अफसोसको कुरा यो हो कि धेरै जाति-समुदायहरूले ती नबी (संदेष्टा) हरूलाई नै पूज्यको दर्जा दिए जसले उनिहरूलाई आफ्नो पालनकर्ता र स्रष्टातर्फ डाक्न आएका थिए। आफ्नो दर्जाको हिसाबले उनिहरूको उदाहरणीय जीवनमाथि शंका हुनै सक्दैन। उनीहरूमाथि अल्लाहको विशेष कृपा हुने गर्दछ। उनीहरू पापबाट चोखो हुन्छन्। यही कुरा उनीहरूका अनुयायीहरूले बुझ्न सकेनन्। यिनीहरूले सोचे कि नबीहरू हामी जस्तै सर्वसाधारण मनुष्य हुनै सक्दैनन्, अन्यथा उनीहरूमा पनि त्यही कमजोरीहरू हुनुपर्थ्यो जो हामीमा छन्।

मानवीय जीवनको उद्देश्य यो हो कि उसले अल्लाहको भक्ति गरोस् र भक्तिको नतिजामा हुनु यो पर्थ्यो कि जहाँसम्म हुन सक्छ मान्छेले आफूलाई अल्लाहका विशेषताहरूका प्रदर्शक बनाओस्।

हामीमध्ये प्रत्येक व्यक्ति आफ्नो वातावरणमा रहन विवश छन् र अलग अलग समयहरूमा हरेक वातावरणका मार्गहरू पनि अलग अलग हुन्छन् । जुन व्यक्ति कुनै विशेष परिस्थितिको प्रतिक्रियामा अल्लाहको विशेषताको सबभन्दा बढी प्रदर्शन गर्दछ, ऊ त्यति नै आफ्नो जीवन उद्देश्यमा सफल मानिने छ ।

आफ्नो वचन र व्यवहारमा नबीभन्दा बढी को उत्रन सक्छ ? बस् जब उनीहरूले हरेक अवसरमा आम मानव स्तरबाट माथि उठेर कुरा गरे र त्यसलाई व्यवहारमा प्रयोग गरेर देखाए तब वही स्वरूप मात्र देखने आँखाहरूले यो देखेनन् कि यो असाधारण काम अल्लाहको सहायताको प्रमाण हो । बरू त्यसबाट यो गलत परिणाम निस्कियो कि यो व्यक्ति हामीमध्येको होइन बरू मानवको रूपमा खुदा (परमात्मा) ले जन्म लिएको हो । केहीलाई उनीहरूले अल्लाहका पुत्र-पुत्री बनाइदिए ।

यो चलन कुनै एक जाति र मुलुकसम्म सीमित रहेन, बरू संसारका अधिकांश जातिहरू यस पथभ्रष्टताको शिकार भए कि उनीहरूले कुनै न कुनै तरिकाले नबीहरूलाई उनीहरूको वास्तविक धरातलबाट अधिक उच्च बनाइदिए र उनीहरूलाई अल्लाहको विशेषतामा बराबरको भागीदार बनाइदिए ।

जस्तो कि भारतमा अवतार वा देवता, ईसा मसीहलाई खुदाको पुत्र बनाउनु त्यो पनि एकल पुत्र । अर्थात् यो स्थिति यति धेरै पटक दोहोरिसकेको थियो कि भविष्यमा पनि यो दोहोरिने विश्वास गरिन्थ्यो । यस कारणले यस कुराको जरुरी थियो कि यस आशंकालाई सदाका लागि समाप्त गरियोस् ।

तसर्थ इस्लामले आफ्नो सिद्धान्तमा यस कुरालाई रोक्‍यो । विरोधीहरू आलोचना गर्दछन् कि स्वयम् इस्लामी सिद्धान्तमा शिर्क (अल्लाहको सामर्थ्य र विशेषतामा कसैलाई शरीक गरिने काम) छ । एक कलमकार लेख्दछन् :

“ जब मुहम्मद (स.) संसारमा हुनुहुन्थ्यो तब उहाँको आदर सत्कार हामीमाथि अनिवार्य थियो । तर आज मुसल्मानहरूले आफ्नो कलेमा (इस्लाम धर्म स्वीकार गर्न मानिने वचन) मा मुहम्मद (स.) लाई पनि शामिल गरी राखेका छन् । जबकि हामी यो भन्दछौं कि मुहम्मद (स.) हाम्रो रसूल (सन्देश) हो र यस वाक्यलाई अल्लाहको कलेमाका साथ मिलाइदिन्छन् तब मुहम्मद (स.) ले हाम्रो कुरा सुन्दैनन् । अल्लाहको कल्पनाका साथ मुहम्मद (स.) को कल्पना त्यसैबेला हाम्रो सामुन्ने आउँछ त फेरि तौहीद (अद्वैतवाद) कहाँ

रहयो ” ? (मसाबीहुल इस्लाम, गंगा प्रसाद उपाध्याय पृ. २७७)

यो आलोचना धेरै मानिसहरूले गरेका छन्, शब्द बदलिरहन्छन् तर भाव सबैको यही हो कि कलेमामा रसूल (स.) को नाम शामिल गर्नु तौहीद (अद्वैतवाद) को विरुद्ध छ र एक किसिमको शिर्क हो ।

तर सच्चाइ यो हो कि यस आलोचनाको आधार नै गलत छ र सोचको कमीको नतिजा हो । कलेमा खुदा (अल्लाह) वा उसको रसूल (मुहम्मद स.) लाई सुनाउनको लागि पढिदैन । बरू यो त आफ्नो ईमानको घोषणा हो । कलेमा उपासनाको अङ्ग होइन, बरू यो त पढ्ने व्यक्तिको निष्ठापूर्ण श्रद्धा र ऊसंगको सम्बन्धको गवाही हो ।

जब कोही व्यक्ति “ला इलाह इल्लल्लाह, मुहम्मदुर्रसूलुल्लाह ” भन्दछ, तब उसले यस कुराको गवाही दिन्छ कि म आजदेखि अल्लाहको सिवाय कोही अन्य शक्तिको उपासना गर्दिन । यहाँसम्म कि मुहम्मद (स.) को पनि होइन, किनकि उहाँ पनि अल्लाहको रसूल (सन्देशवाहक) मात्र हुनुहुन्छ, कुनै पूजनीय व्यक्ति होइन ।

यो त तौहीद (अद्वैतवाद) माथि ईमान एवम् आस्थाको घोषणा हो । यसमा शिर्क कहाँबाट आयो ?

यसको जरूरत जस्तो कि माथि बयान भएको छ, यस कारणले पर्न गयो कि बितेको समयमा कैयौं पटक यस्तो तीतो पीरो अनुभव भइसकेको थियो कि उनका अनुयायीहरूले समयका साथ साथ आफ्ना नबीहरूलाई नै पूज्य बनाए ।

अरू: इस्लामी कलेमाको उद्देश्य यो थियो कि कहीं मुसलमान पनि पहिलेका उम्मत (अनुयायी) हरू जस्तै आफ्नो नबीलाई पूजनीय न बनाइहालून् । यो विशुद्ध तौहीद (अद्वैतवाद) को घोषणा हो । यो पढ्ने व्यक्तिले यो निश्चय गर्दछ कि आजदेखि म अल्लाह बाहेक अरूको उपासना गर्दिन ” । (साभार-कान्ति)

من الظلمات إلى النور

अँध्यारोबाट उज्यालोतिर

इस्लाम ईश्वरीय धर्म हो जो कुनै विशेष भु-भाग वा जातिको लागि होइन बरू हावा, पानी, प्रकाश जस्तै सम्पूर्ण मानव समुदायको लागि हो । संसारका विभिन्न समुदायका ठूला ठूला बिचारकहरू, चिकित्सकहरू वैज्ञानिकहरू र खेलाडीहरूले इस्लामी शिक्षालाई अध्ययन गरी इस्लामलाई स्वीकार गरेका छन् ।

आज संसारका प्रत्येक मुलुकहरूमा इस्लाम तीव्र गतिमा फैलिरहेको छ । अमेरिका र वेलायतमा मुस्लिमहरूको जनसंख्या लाखको सीमा नाघेर करोडको सीमा नजिक पुग्न थालेको छ । जसमा नव मुस्लिमहरूको पनि ठूलो संख्या सामेल छ । ब्रिटेन र अमेरिकामा दर्जनौं गिर्जाघरहरू विरानो भइसकेका छन्। एक रिपोर्ट अनुसार केवल अमेरिकाका जेलखानाहरूमा प्रत्येक वर्ष लगभग ८५०० कैदीहरू इस्लाममा प्रवेश गर्छन् । वास्तविकता यो हो कि अब अमेरिकामा प्रोटेस्टेन्ट क्रिस्तान सम्प्रदायपछि इस्लामले देशको दोस्रो ठूलो धर्मको स्थान लिइसकेको छ ।

रुसमा मुस्लिमहरूको जनसंख्या दुई करोडभन्दा बढी भइसकेको छ । स्वीडेनमा १९९९ ईस्वीमा मात्र एक वर्षमा एक हजारभन्दा बढी नागरिकहरूले इस्लाम स्वीकार गरेका थिए । त्यहाँ मुस्लिमहरूको जनसंख्या

तीन लाखभन्दा बढी भइसकेको छ र उनीहरू अल्प संख्यक समुदायको रूपमा स्थापित भइसकेका छन् ।

महिला अधिकार

पश्चिमी मुलुकहरूले इस्लाममा महिलाहरूको स्थानलाई सबभन्दा बढी आलोचनात्मक निशाना बनाएका छन्, तर उनीहरूको लागि आश्चर्यको कुरा भएको छ कि ती देशहरूमा इस्लाम स्वीकारोक्तिदर्प सबभन्दा बढी स्त्रीहरू नै आकर्षित छन् किनकि नारी ईज्जत एवम् प्रतिष्ठाको सुरक्षाको जुन पश्चिमी महिलाहरूलाई मुस्लिम समाजमा अवसर देखापरिरहेको छ त्यो उनीहरूलाई अरु कतै देखापरिरहेको छैन ।

इतिहास साक्षि छ कि दीर्घकालसम्म महिला उत्पीडन जारी थियो, उसका साथ हरेक समुदाय र क्षेत्रमा अत्याचार गरिन्थे । बाजार र मेलाहरूमा उसको खरीद बिक्रि हुन्थ्यो । उसका साथ पशुभन्दा पनि नीच व्यवहार हुने गर्दथ्यो । युनानमा नारी भित्र आत्मा छ कि छैन भन्ने बारे बहस समेत चलेको थियो । भारतमा पतिको चितामा उसकी विधवा जलेर राख हुने गर्दथिन् ।

इस्लामले नारीलाई अत्याचारको भूमरीबाट निकाल्यो, उसका साथ न्याय गऱ्यो, उसलाई मानव अधिकार दियो र समाजलाई उसको आदर गर्न सिकायो ।

इस्लाम नारी र पुरुषमा अस्वाभाविक भेदभाव गर्दैन बरू ती शोषकहरूबाट उनीहरूलाई मुक्ति दिलाउँछ जुन उनीहरू पतिलाई परमेश्वर मानेर सहन गर्दै आइरहेका थिए ।

इस्लामले महिलाहरूलाई पूर्ण स्वतंत्रा प्रदान गरेकोछ, पत्नीको खर्चबर्च, लत्ताकपडा, खानपान र सम्पूर्ण आवश्यकतालाई पतिले पूरा गर्नु पर्छ, यस्तै बच्चाहरूको पालन पोषण, शिक्षा आदिको जिम्मेवारी पुरुषले नै लिनु पर्छ, अनि पत्नीको जिम्मेवारी घरमा बसी मालसामान र बच्चाहरूको रेखदेख तथा घरभित्रका कामकाज मात्र हो ।

इस्लामले नारीलाई बुवा आमाको धनमा पनि उत्तराधिकारी ठहराएको छ । इस्लामले नारी मर्यादा र महानतालाई पापीहरूबाट सुरक्षित राख्नको लागि बालिग महिलाहरूमाथि पर्दा गर्नु अर्थात पूरै शरीरलाई छोप्नु अनिवार्य घोषित गरेको छ । पातलो पोशाक, अंगप्रदर्शन, र सुन्दरी प्रतियोगिता जस्ता निर्लज्जताका कार्यहरूलाई वर्जित र हराम ठहराएको छ ।

इस्लामले महिलाहरूलाई आदर, उनीहरूको आनन्दमा सहभागिता, उनीहरूको भावनाको कदर र उनिहरू बीच न्यायको जुन उदाहरण र शिक्षा पेश गरेको छ त्यसको नजीर कहीं पाइँदैन ।

आउनुहोस् एक नेपाली र एक अमेरिकीको
जीवनगाथालाई पढौं र इस्लामको बारेमा सोच विचार
गरौं ।

राजनदेखि अब्दुल्लाहसम्म

(एक नेपाली पुरुषको जीवनगाथा)

“ मेरो जन्म २०२९ सालमा झापाको वेलडागी गा. वि.स. मा भएको हो । बुवा राम वहादुर भट्टराई र आमा सवित्रीको प्यारबाट बाल्यकाल राम्ररी नै बित्यो।

म १२/१३ वर्षको थिएँ कि अचानक मेरी बहिनीको मृत्युले हाम्रो घरपरिवारलाई शोकाकुल बनाइदियो । त्यतिखेरीसम्म म केही बुझ्ने भइसकेको थिएँ । बहिनीको शवलाई हिन्दू धर्मानुसार सबै जनाले लिएर नदिको किनारामा लगे, त्यसपछि बहिनीलाई काठको खाट (चिता) मा सुताएर आगो लगाइ दिए । त्यतिखेरी मेरो प्राणभन्दा प्यारी बहिनीलाई आगोले पोल्थ्यो भन्नेर म धेरै रोएँ, कराएँ ।

त्यो दिन आज पनि मेरो मुटुमा छिःछिःभएर आउँदछ। बहिनीको काम सकेपछि घरमा आएर मैले रूँदै रूँदै भने : बुवा ! बहिनीलाई बाकसमा राखेर माटोभिन्न छोपेको पनि हुन्थ्यो ? बुवाले भन्नु भएको थियो : “ हेर बाबु यो हाम्रो हिन्दू धर्मको संस्कार हो ”। त्यतिबेला मलाई संस्कार र धर्मको बारेमा केही थाहा थिएन ।

दिनहरू बित्दै गए । म पनि पढाईको सिलसिलामा घरबाट धरान पुग्न थालें । मलाई धर्ममा कुनै चासो थिएन । हिन्दू धर्मको परिवारमा हुर्किएको हुनाले दशैं तिहार र होली बिना संकोच मनाउँदै आएँ तर कुनै मान्छे मर्थ्यो भने म जलाउनको लागि (सलामी) जान्न थें, किनकि मलाई आफ्नी बहिनीको यादले रूवाउँदथ्यो।

जब म कलेजमा पढ्दैथिएँ कि साउदी अरबमा कामको भिसा आएको छ, जान्छस् भने जा, बुवाले भन्नु भयो । केही कमाउने उद्देशले म आजभन्दा चार वर्ष अगाडि साउदी अरब आएँ । केही महिनासम्म त काम र घर परिवारको यादले सतायो । विस्तारै वानी हुँदै गयो । कम्पनीमा काम गर्दैगर्दा मुस्लिम साथि-भाइहरूसंग गफसफ हुन्थ्यो । उनीहरू धर्मको बारेमा कुरा गर्दथे तर मलाई धर्मको बिषयमा केही खास जानकारी थिएन ।

एक दिन महबूब नाम भएको मेरो एक पाकिस्तानी साथिले मलाई भन्यो : हेर राजन भाइ ! तिम्रो धर्ममा मान्छेलाई मरेपछि आगोमा जलाउने रीति छ, चितामा आगो लगाउँदा मृतकलाई छोपिएको चद्दर तुरुन्तै जली हाल्छ र मृतकको सारा शरीर नाङ्गो भइहाल्छ, जसलाई तिमीहरू आफ्ना आँखाले हेर्नैगर्दछौ । तर

मुस्लिमहरूमा कसैलाई जलाइन्न, बरू मान सम्मानका साथ कब्रिस्तान (चिहान) मा लगेर माटोमा दफन गरिन्छ ।

मलाई अरू कुराले त खासै असर गरेन, तर मान्छेलाई जलाउने र दफनको कुराले मेरो मनमा इस्लामको बारेमा जान्ने इच्छा जाग्यो र मैले खोजी खोजी किताबहरू पढ्न थालें । मैले दुई वर्षसम्म नेपाली र हिन्दी भाषामा लेखिएका धेरै इस्लामिक किताबहरू पढें, अन्तिममा मेरो मनमा दुई वटा मुख्य कुराले इस्लामको छाप बसायो :

(१) मृत्युपछि आगोबाट बचाउने ।

(२) यो संसारलाई चलाउने मात्र एउटै ईश्वर हुनु हुन्छ ।

आखिर मैले इस्लाम स्वीकार गर्ने निर्णय गरें । यस बीचमा साथमा काम गर्ने धेरै मुस्लिम साथीहरूद्वारा इस्लाम कठिन छ, तँलाई इस्लामको बारेमा केही थाहा छैन, आदि कुराहरूले मलाई तर्साउने काम पनि भयो ।

तर मलाई राम्ररी थाहा थियो कि यस्ता कुरा गर्ने मुस्लिमहरूलाई नै वास्तवमा इस्लामको बारेमा विशेष ज्ञान छैन । नत उनीहरू सलात (नमाज) नै पढ्छन्, न अरूलाई इस्लामतिर आहवान गर्छन् । तर मलाई थाहा

थियो कि इस्लाम सारा संसारको लागि हो , इस्लाम मानिसलाई ईश्वरीय शिक्षातिर मार्ग दर्शन गर्छ, कुनै प्रकारको जबरजस्तीको काम गर्दैन ।

अरू कुरा बिस्तारै सिकौला भन्ने धारना राखी इस्लाम कोबुलपछि आइ पर्ने सम्पूर्ण कठिनाइको सामना गर्ने अठोर राख्दै मिति: २५/४/२००७ मा इस्लामिक सेन्टर दीरा-रियाधको नेपाली विभागमा गएर शेख मुहम्मद सलीम साजिद अल-मदनीद्वारा विशेष जानकारी प्राप्त गरें र उहाँबाट नै कलेमा पढी अल्लाहको कृपाले इस्लाममा प्रवेश गरी सकेको छु ।

आज आफ्नो नाम राजनबाट अब्दुल्लाह, अल्लाहको दया र कृपाले भएको छ । कम्पनीमा डिउटीको कारण इस्लामिक शिक्षा प्राप्तीको लागि समय दिन कठिन भए पनि सक्दो प्रयास गरी नै रहेछु ।

मिति: २३/५/२००७ मा अल्लाह तआलाको कृपाले पवित्र स्थल मक्काको दर्शन (उम्रा) गर्ने मौका पनि पाएँ। उम्रापछिको जीवन अतिनै खुसीका साथ बिताइरहेको छु। पाँच समयको सलात(नमाज)पाबन्दीका साथ पढ्दै र अल्लाहसंग दुआ माग्दै दिनहरू बिताइरहेछु । अल्लाहले अरूहरूलाई पनि इस्लामतर्फ मार्ग दर्शन गरून् यही नै मेरो कामना र प्रार्थना हो ”।

जसको मलाई खोजी थियो

(एक अमेरिकी महिलाको जीवनगाथा)

कलेजकी एक किशोरी छात्रा जसले सामाजिक जिन्दगीको आनन्द लिन शुरू नै गरेकी थिइन् कि उनी धेरै छिटो आमा बन्न पुगिन् । २३ वर्षको आयुमा उनी दुई बच्चाकी आमा मात्र हैन, बरू पारपाचुके (तलाक) पनि पाइसकेकी थिइन् । उहाँको यो जीवनगाथा मासिक हाम्रो सौगात, काठमाडौं, फागुन-चैत्र २०५५ अडक २ मा प्रकाशित भएको थियो, उनी भन्दछिन् :

“यद्यपि यति बेलासम्म पनि म कलेजमा पढ्ने गर्थेँ । कैयौं वर्ष पहिलेदेखि मेरो नियम थियो सप्ताहको अन्तिम दिन न्यूयार्क सिटीका ती पार्टीहरूमा गुजार्दथेँ जसलाई आज बढी सभ्य शब्दहरूमा नाइट क्लब भनिन्छ । किनकि एक नारीप्रति जति नकारात्मक र बैयाहरू हुन सक्दछन् ती सबै यी पार्टीहरूमा हुने गर्दछन् । यसका बावजूद यी नाइट क्लबहरूमा मेरो जानु आउनु मेरो सप्ताह भरिको महत्वपूर्ण गतिविधिहरूमध्ये एक हुने गर्थ्यो ।

नाइट क्लबको त्यसै प्रकारको एक पार्टीमा एक राती मेरो भेट केही यस्ता मानिसहरूसँग भयो जो स्वयम्लाई हेबू (इब्रानी) भन्थे । कुरै कुरामा धर्मको सम्बन्धमा उनीहरूसित मेरो बहस शुरू हुन पुग्यो ।

मलाई उनीहरूप्रति रीस उठिरहेको थियो । यस कारणले कि उनीहरू जानीबुझी यस प्रकारको क्लबमा किन आएका छन्, यदि उनीहरू वास्तवमा धर्मप्रति गम्भीर छन् भने ? अर्कोतर्फ त उनीहरूको दावा यो थियो कि उनीहरू एक आवेत इब्रानी समूहका अङ्ग हुन् ।

उनीहरूले मलाई आफना धर्मका केही मूल सिद्धान्तहरूका बारेमा बताए । अरू मैले उनीहरूको आलोचना गरें र उनीहरूसँग वादविवाद नै भयो कि एकातर्फ त उनीहरू धर्मको सन्दर्भमा मादक पदार्थलाई पाप बताउँदछन् अर्कोतर्फ सिगरेट एवम् अन्य नशालु पदार्थबाट चल्ने नाइट क्लबमा बसिरहेका छन् । उनीहरूको यस विरोधभासमा जे जति आलोचनात्मक टिप्पणी मैले गर्न सक्यें, त्यो मैले गरें ।

हामी बीच बहस जारी नै थियो कि कुनै बिषयको व्याख्याको दौरान उनीहरूले अब्राहम (ईशदूत इब्राहीम) को उल्लेख गरे । म यस बहसको दौरानमा उनीहरूको कुरा सुन्नुका साथै उनीहरूका गतिविधिहरूको पनि अरूलोकन गरिरहें ।

सदादेखि मेरो रुझान धर्मतिर थियो । अझ बाल्यकालदेखि नै मेरो धर्मप्रति रुचि थियो । यसका बावजूद कहिल्यै बाइबलको अध्ययन गर्न सकिन ।

किनकि जहिले पनि बाइबल पढ्न शुरू गर्दा त्यसको पहिलो अध्याय (जन्मको अध्याय) मा उल्लेखन पुग्थे र शंका उपशंकाको घेरामा घेरिन्थे । म यो बुझ्नलाई बिल्कुल असमर्थ थिएँ कि आखिर मानिसहरू झूट किन बोल्दछन् ? नशालु पदार्थ सेवन किन गर्दछन् ? आदि आदि । मेरी माता एक यहूदी समुदाय (गोहान) सँग सम्बन्धित हुनुहुन्थ्यो ।

स्वाभाविक रूपमा बाल्यकालदेखि नै मेरो झुकाव पनि धर्मतिर थियो, तर यौवनावस्थामा नै मैले यस धर्मलाई त्यागिदिएकी थिएँ ।

यी आवेत इब्रानी (यहूदी) हरूसँग भेटेर उनीहरूको कुरा सुनी मभित्र यो भावना पैदा भयो कि यिनीहरूको कहानीमा कुनै चीज कहींबाट हटाइएको छ। जाँदा जाँदै मैले यो राय प्रकट गरिदिएँ कि यदि उनीहरू आगामी हप्ता पनि यहाँ आउने हुन् भने म उनीहरूको गल्तीलाई स्पष्ट रूपमा तर्कका साथ सामुन्ने पेश गरिदिनेछु ।

मलाई उनीहरूको जुन कुराले सबभन्दा बढी घचेट्यो त्यो उनीहरूको ईश्वरको प्रिय हुनु र नशली श्रेष्ठताको मान्यता थियो । ईश्वरको सम्बन्धमा यो धारणा मेरो सोचाइभन्दा बाहिरको थियो , जसमा नशल, वर्ण, रँगको आधारमा उसले कसैलाई मन पराउँछ

र कसैलाई पराउँदैन, जसले आफ्नै उत्पत्तिमा विभेद गर्दछ । मेरो सोचाइमा ईश्वरको बारेमा यो धारणा उसको महानताको विरुद्ध थियो ।

म कलेजमा पढ्थें, अरू मेरो लागि राम्रो अवसर यो थियो कि म कक्षा खाली रहेको बेला कलेजका पुस्तकालयहरूबाट लाभान्वित हुन सक्थें । अरू पछिल्लो सप्ताह विभिन्न पुस्तकालयहरूमा गइ अध्ययन गर्न थालें ।

सबभन्दा पहिले मैले धार्मिक ग्रन्थ तौरेतको खोजी गरें । मेरो ध्यानमा यो पनि रहयो कि अन्य धर्मग्रन्थहरूको पनि अध्ययन होस् । पुस्तकालयमा तौरेत पाइन, परन्तु अन्य धार्मिक ग्रन्थहरूको अध्ययन गरें । तर आफ्नो प्रश्नको उत्तर पाउन असमर्थ रहें । मलाई थाहा थिएन कि मलाई कुन चीजको जरुरी छ ? फेरि पनि मलाई विश्वास थियो कि यदि म ती इब्रानीहरूको विचारधारालाई तौरेतको बयानले परास्त गर्न सकिन भने पनि म आफ्नो जवाफ बाइबलको त्यस खण्डमा खोजी गर्नमा अवश्य सफल हुन सक्नेछु जुन जन्मको अध्याय कहलाउँछ र जसबाट म केही हृदयसम्म परिचित पनि थिएँ ।

यस दौरानमा मैले न्यू टेस्टामेन्ट, भागवत गीता आदि ग्रन्थहरूको अध्ययन गरें । तर मलाई आफ्नो

समस्या समाधान भइरहेको छ जस्तो लागेन । मैले सोचें कि मलाई आफ्नो समस्याको हल कुरआनमा खोज्नु पर्छ। जबकि म त्यस बेलासम्म कुरआनको बारेमा केही जान्दिनथें । मैले पुस्तकालयमा कुरआन पनि पाइन ।

सप्ताह बडो तेजीका साथ गुज्रदै गइरहेको थियो र मेरो खोजदौडाहा जारी थियो । त्यसैबेला मलाई सम्झना आयो कि मेरी बहिनी की एक साथी मुस्लिम हुन् । मैले सोचें कि उनीसँग अवश्य कुरआन होला; यदि छैन होला भने मेरो लागि उनले कहिँबाट अवश्य ल्याइदिनेछिन्, मेरो सोचाइ सही निस्कियो, उनले मलाई पवित्र कुरआन ल्याइदिइन् ।

त्यसदिन र शनिवारको दिनको अन्तरालमा जेजति समय थियो त्यसको अधिकांश भाग मैले कुरआनको अँग्रेजी अनुवादको अध्ययनमा लगाइदिँँ। जसरी मैले कुरआनको अनुवाद पढ्दैगएँ त्यसैगरी एक किसिमले त्यसमा डुब्दैगएँ । कस्तो किताब थियो यो ! म यसलाई पढ्दै रोइरहेकी थिएँ ।

त्यसबेला मलाई यो महसुस भइरहेको थियो कि कुनै चीज मबाट खोसिएको थियो जुन फिर्ता प्राप्त भइरहेको छ । म योसम्म भुलें कि कुरआन कुनै खास तथ्यको खोजीको लागि मैले प्राप्त गरेकी थिएँ । तर जब मैले सूरह बकरहको आयत (श्लोक) १७१ सम्म

पढ़ें तब मेरो प्रश्नको उत्तर पनि मैले पाइसकें । यी आयतहरूमा ईशदूत इब्राहीमको उल्लेख भएको छ । कुरआनका यी श्लोकहरूमा नै मैले धर्मको सच्चाइको पनि पत्तो पाइहालें :

“ यहूदी भन्दछन् कि यहूदी हौं भने सन्मार्ग पाउने छौं । ईसाई भन्दछन् कि ईसाई हौं भने सन्मार्ग पाउने छौं । यिनीहरूसँग भन : होइन, बरू सबैलाई छोडेर इब्राहीमको मार्ग अपनाऊ र इब्राहीम मुशिरकहरू (बहुदेववादीहरू) मध्ये थिएनन् । ए आस्थावानहरू (मुस्लिमहरू) हो! भन हामीले ईमान ल्यायौं अल्लाहमाथि र त्यस मार्गदर्शनमाथि जुन हामीतर्फ अवतरण भएको छ र जो इब्राहीम, इसहाक, याकूब र याकूबका सन्तानतर्फ अवतरण भएको थियो, र जो मूसा, ईसा तथा अरू ईशदूतहरूलाई उनका पालनकर्ताको तर्फबाट दिइएको थियो । हामी यिनका बीच कुनै विभेद गर्दैनौं । र हामी अल्लाहका आज्ञापालक (मुस्लिम) हौं ” ।
(कुरआन: २/१३५, १३६)

यस दौरान मैले निरन्तर कुरआन पढें । अरू मलाई कुनै यस्तो व्यक्तिको आवश्यकता थियो जसले मलाई केही व्यक्तिहरूसँग परिचय गराओस् जो यस पुस्तकमाथि आस्थावान होस् । शनिवारको दिन म त्यस नाइट क्लबमा पनि गएँ, तर त्यहाँ बस्ने मनसायका

साथ होइन, मैले छिटै ती इब्रानीहरूलाई पाएँ र उनीहरूलाई ईशदूत इसमाईलको बारेमा बताएँ जसको उल्लेख उनीहरूले सुनाएका कहानीमा थिएन । त्यहाँबाट निस्कँदै मैले हृदयदेखि नै प्रण गरें कि अरू फेरि म यहाँ कहिल्यै आउँदिन, किनकी म एक अल्लाहमाथि ईमान ल्याइ सकेकी थिएँ ।

जुलाई १९७९ई. मा आइतवारको त्यो दिन थियो जब न्यूयोर्क शहरको एक मस्जिदमा अध्ययनको एक कार्यक्रमपछि मैले इस्लाम धर्म अपनाएँ । तबदेखि मेरो संघर्षको केन्द्र इस्लाम हो । म यसको सही जानकारीका साथ यसलाई व्यवहारमा पनि उतार्दछु । म आज पनि नियमित रूपमा कुरआन पढ्छु । ती मानिसहरूलाई जसले इस्लाममा चासो देखाउँछन् तिनीलाई उपहार स्वरूप कुरआन नै दिन्छु र अल्लाहसँग प्रार्थना गर्दछु कि उनले सत्यको खोज कर्तीलाई इस्लामतर्फ मार्ग दर्शन गरिरहुन् ” । (आमीन)

नेपालमा यो पुस्तिका पाइने स्थानहरू :

◆ इस्लामिक कल्याण परिषद

धनौजी -३, भड्किया, धनुषा (नेपाल)

◆ अल-फुरकान इस्लामिक सेन्टर

जनकपुर धाम-१६, पुल चौक-बेलौनी रोड

पोस्ट बक्स-१९, धनुषा (नेपाल)

